

Blżej komunizmu

5 października br. rozpocznie obrady XIX Zjazd WKP(b).

Jest to wydarzenie historycznej wagi dla wszystkich bojowników o socjalizm, dla wszystkich walczących o pokój i przyjaźń między narodami. Przykład i wzór bohaterstwa WKP(b), która przewodzi narodom radzieckim, jest bowiem źródłem natchnienia dla narodów krajów demokracji ludowej, kładących fundamenty socjalizmu, oraz dla narodów państw imperialistycznych, narodów kolonialnych i zależnych wmagających walkę o wyzwolenie społeczne.

Wielkie przemiany zaszły w świecie od czasu obrad poprzedniego, XVIII-tego Zjazdu WKP(b) w marcu 1939 roku. W gruzach legła potęga Niemiec hitlerowskich i militarystycznej Japonii. Czerwone sztandary zawisły nad hitlerowskim Reichstagiem. Dzięki historycznemu zwycięstwu Armii Radzieckiej narody — polski, czechosłowacki, węgierski, rumuński, bułgarski, albański — wyrzuciły jarzmo kapitalizmu. W Niemczech wschodnich zła, zła pozostała gospodarcza podstawa panowania politycznego i wpływów junkrów i monopolistów niemieckich. Niemiecka Republika Demokratyczna wysoko wzniosła przed narodem niemieckim sztandar walki o jedność Niemiec, o pokój i o socjalizm.

Półmiliardowy naród chiński, ożywy przykładem narodów radzieckich, kierując się busolą marksizmu-leninizmu i wskazaniami kontynentalnej nauki, genialnego wodza narodów radzieckich — Józefa Stalina, zrzucił okowy podwójnej niewoli — obcych imperialistów i rodzimej zdradzieckiej burżuazji. Wyłom w światowym systemie kapitalizmu rozzerzył się więc ogromnie. Kraje obozu pokoju i socjalizmu liczą 800 milionów ludności i obejmują olbrzymie terytoria od Łaby do dalekiego Kantonu.

Związek Radziecki i jego bohaterka partia komunistyczna są przedmiotem miłości, źródłem otuchy dla wszystkich narodów. Sprawili to przykład niebywałego wzrostu potęgi Związku Radzieckiego, wzro-

stu dobrobytu jego mieszkańców; sprawili radziecka niezłomna polityka obrony pokoju. Pokojową politykę Związku Radzieckiego a — próbuje przytłaczająca większość ludności kuli ziemskiej. Rozwój ZSRR daje co dzień dowody wyższości systemu socjalistycznego nad kapitalistycznym.

W latach II wojny światowej imperializm angloamerykański liczył na wykrwawienie Związku Radzieckiego, na zniszczenie jego ekonomiki.

Cóż się okazało?

W 9 miesięcy zaledwie po zakończeniu działań wojennych, 9 lutego 1946 r. mówił towarzysz Stalin na przedwyborczym zebraniu wyborców stalinowskiego okręgu wyborczego w Moskwie:

„Co się tyczy planów na okres dłuższy, partia zamierza zorganizować nowy potężny wzrost gospodarki narodowej, który by pozwolił nam podnieść poziom naszego przemysłu dajmy na to trzykrotnie w porównaniu z poziomem przedwojennym. Musimy dopiąć tego, aby nasz przemysł mógł produkować rocznie około 50 milionów ton surowki żelaza, około 60 milionów ton stali, około 500 milionów ton węgla, około 60 milionów ton ropy naftowej. Tylko pod tym warunkiem można uważać, że nasza ojczyzna będzie zabezpieczona przed wszelkimi niespodziankami. Na wykonanie tego trzeba będzie chyba trzech nowych pięcioletek, jeżeli nie więcej. Lecz dzieła tego można dokonać i my musimy go dokonać”.

Słowa stalinowskie stały się dla narodów radzieckich wiążącym nakazem, niezłomnym prawem. Wielkie zadania powojennego planu 5-letniego (1946—1950) zostały znacznie przekroczone. W dziedzinie przemysłu plan przewidywał osiągnięcie w r. 1950 produkcji o 48% wyższej niż w r. 1940. Osiągnięto produkcję o 73% większą. Wydajność pracy osiągnęła poziom o 3% wyższy niż w r. 1940. Ogólny plan upraw był w r. 1950 o 345 milionów pudów większy niż w 1940 r. Dochód narodowy w roku

1950 był o 62% wyższy niż w r. 1940.

Osiągnięcie tych niebywałych wyników w tak krótkim czasie jest możliwe tylko w państwie socjalistycznym, dzięki świadomości stosunków do pracy ludzi radzieckich, dzięki ich głębokiemu patriotyzmowi, dzięki ich niewyczerpanej inicjatywie w wykonywaniu obowiązków wobec społeczeństwa, wobec państwa.

Potężny wzrost dochodu narodowego zapewnił wydatny wzrost dobrobytu materialnego i kulturalnego społeczeństwa radzieckiego oraz realizację gigantycznych budowli komunizmu.

XIX Zjazd WKP(b) wskaże kierunek dalszego rozwoju ZSRR na najbliższy okres. Trzeci punkt porządku dziennego zjazdu przewiduje omówienie dyrektyw XIX Zjazdu Partii w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951—1955. Opublikowano już projekt tych dyrektyw. Podstawą ich, punktem startu są wyniki osiągnięte w toku zwycięskiej realizacji czwartej pięcioletki. Cyfry podane w tym historycznym dokumencie wskazują, że pięta pięcioletka będzie potężnym krokiem naprzód ku komunizmowi, najdoskonalszemu ustrojowi społecznemu.

Projekt dyrektyw przewiduje przyrost produkcji przemysłowej w ciągu pięcioletcia w przybliżeniu o 70%. Odpowiednie liczby wzrostu produkcji najważniejszych gałęzi przemysłu zakładają szybsze tempo komunistycznego budownictwa niż w latach 1946—1950. Produkcja stali wzrośnie w roku 1955 o 62% w porównaniu z poziomem produkcji w 1950 r. Produkcja węgla będzie o 43%, ropy naftowej o 85%, urządzeń hutniczych o 85% większą niż w roku 1950. Każda liczba podana w projekcie dyrektyw XIX Zjazdu oznacza dalszy etap trudnej walki o ustokrotnienie siły państwa radzieckiego, o pomnożenie potęgi radzieckiego ustroju państwowego i społecznego.

Znamienne są wysokie cyfry wzrostu produkcji gospodarki rolnej. Projekt dyrektyw przewiduje

na przykład zwiększenie zbiorów pszenicy o 55—65%, bawełny o 55—65%, buraka cukrowego o 65—70%. Jest to możliwe tylko w warunkach gospodarki zespolowej na wsi, na gruncie wysokiej mechanizacji prac w rolnictwie i zastosowania najnowszych osiągnięć radzieckich naukowców, a przede wszystkim agrobiologów.

Rezultatem rozwoju sił gospodarki narodowej ZSRR w latach 1951—55 będzie wzrost dochodu narodowego o 60 proc. Dyrektywy zjazdu zakładają wzrost wydajności pracy o 50 proc. w przemyśle i o 40 proc. w rolnictwie. Obniżka kosztów własnych w przemyśle winna wynieść 25 proc.

Projekt dyrektyw XIX Zjazdu zakłada potężny wzrost dobrobytu ludności. Plan nakazuje bowiem przeprowadzenie dalszych obniżek cen jako głównego środka wzrostu realnych płac robotników i urzędników. Podwyżka płac, uwzględniając obniżki cen winna wynieść nie mniej niż 35 proc. Wydatki na cele socjalne wzrosną o około 30 proc.

Przewiduje się dwukrotny wzrost funduszy na państwowe budownictwo mieszkaniowe. Dzięki budownictwu socjalnemu wzrost ilości miejsc w szpitalach, sanatoriach, domach wypoczynkowych, żłobkach i przedszkolach wyniesie od 15—40 proc. Projekt dyrektyw zjazdu zwraca specjalną uwagę na konieczność unowszecznienia zdobyczy nauk medycznych.

Państwo komunizmu to kraj najwyższej kultury, kraj powszechnej, każdemu dostępnej oświaty. Stąd wysokie wskaźniki rozwoju oświaty, przewidziane przez dyrektywy pięcioletniego planu pięcioletniego. Zakłada on przygotowanie warunków dla pełnego przejścia na dziesięcioletnie nauczanie we wszystkich miastach i wsiach. Ilość szkół w miastach i wsiach wzrośnie o 70 procent. Ogólnie biorąc, wzrost wydatków na cele socjalne i kulturalne wyraża się cyfrą 50 proc.

(ciąg dalszy na stronie 3)

Plenum Komitetu Centralnego WKP(b) postanowiło zwołać 5 października 1952 r. XIX Zjazd WKP(b)

MOSKWA (PAP). — Dnia 19 bm. w dzienniku „Prawda“ opublikowany został następujący komunikat:

„Do wiadomości wszystkich organizacji WKP(b).

W tych dniach odbyło się w Moskwie Plenum Komitetu Centralnego WKP(b).

Komitet Centralny WKP(b) postanowił zwołać 5 października 1952 r. kolejny XIX Zjazd WKP(b).

Porządek dzienny XIX Zjazdu WKP(b).

1) Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP(b) — referuje sekretarz KC tow. Malenkov G. M.

2) Referat sprawozdawczy Centralnej Komisji Rewizyjnej WKP(b) — referuje przewodniczący Komisji Rewizyjnej tow. Moskatow P. G.

3) Dyrektywy XIX Zjazdu Partii w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951—1955 — referuje przewodniczący Państwowej Komisji Planowania tow. Saburow M. Z.

4) Zmiany w statucie WKP(b) — referuje sekretarz KC tow. Chruszczew N. S.

5) Wybory centralnych organów Partii.

Norma przedstawicielstwa i tryb wyborów delegatów na zjazd:

1) Jeden delegat z głosem rozstrzygającym na 5 tys. członków Partii.

2) Jeden delegat z głosem doradczym na 5 tys. kandydatów na członków Partii.

3) Delegaci na XIX Zjazd Partijny wybierani są zgodnie ze statutem Partii w zamkniętym (tajnym) głosowaniu.

4) Delegaci z ramienia organizacji partyjnych RFSRR wybierani są na partyjnych konferencjach obwodów krajów i republik autonomicznych. W innych republikach delegaci wybierani są na obwodowych konferencjach partyjnych lub na zjazdach komunistycznych partii republik związkowych — według uznania KC Komunistycznych Partii Republik Związkowych.

5) Komuniści należący do organizacji partyjnych Armii Radzieckiej, Marynarki Wojennej i Oddziałów Ochrony Pogranicza, Ministerstwa Bezpieczeństwa Państwowego wybierają delegatów na XIX Zjazd Partii razem z pozostałymi organizacjami partyjnymi na obwodowych, krajowych konferencjach partyjnych lub na zjazdach komunistycznych partii republik związkowych.

Sekretarz KC WKP(b)
J. STALIN

Projekt dyrektyw XIX Zjazdu WKP(b) w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951—1955

MOSKWA (PAP). „Prawda“ opublikowała dnia 20 VIII br. następujący projekt dyrektyw XIX Zjazdu WKP(b) w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951—1955:

Projekt KC WKP(b) dyrektyw XIX Zjazdu Partii w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951—1955 (III punkt porządku dziennego Zjazdu).

Pomyślne wykonanie czwartego planu pięcioletniego umożliwiła przyjęcie nowego planu pięcioletniego, zapewniającego dalszy rozwój wszystkich gałęzi gospodarki narodowej, wzrost dobrobytu, ochrony zdrowia i kulturalnego poziomu narodu.

Zgodnie z tym XIX Zjazd Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego uważa za konieczne udzielić Komitetowi Centralnemu Partii i Radzie Ministrów ZSRR następujących dyrektyw w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951—1955.

I. W dziedzinie przemysłu:

1. Ustalić przyrost poziomu produkcji przemysłowej w ciągu 5-lecia w przybliżeniu na 70 proc. przy przeciętnym rocznym tempie wzrostu całej globalnej produkcji przemysłowej w przybliżeniu o 12 proc. Określić tempo wzrostu produkcji środków produkcji (grupy „a“) w wysokości 13 proc., a produkcji dóbr konsumpcyjnych (grupy „b“) w wysokości 11 proc.

2. Przewidzieć wzrost produkcji najważniejszych rodzajów produkcji przemysłowej w roku 1955 w porównaniu z rokiem 1950 w przybliżeniu w następujących rozmiarach: Surowka o 76 proc., stal o 62 proc., walcówka o 64 proc., węgiel o 43 proc., ropa naftowa o 85 proc., energia elektryczna o 80 proc., turbiny parowe — 2,3 raza, hydroturbiny — 7,8 raza, kotły parowe — 2,7 raza, urządzenia hutnicze — o 65 proc., aparatura naftowa — 3,5 raza, wielkie obrabiarki do skrawania metali — 2,6 raza, samochody o 20 proc., traktory o 19 proc., soda wapienna o 84 proc., soda kaustyczna o 79 proc., nawozy sztuczne o 88 proc., kauczuk syntetyczny o 82 proc., cement — 2,2 raza, wywóz drewna przemysłowego o 56 proc., papier o 46 proc., tkaniny bawełniane o 61 proc., tkaniny wełniane o 54 proc., obuwie skórzanego o 55 proc., cukier kryształowy o 78 proc., mięso o 92 proc., ryby o 58 proc., masło o 82 proc., tłuszcz roślinny o 77 proc., konserwy — 2,1 raza.

3) Zgodnie z planem dalszego rozwoju produkcji przemysłowej zwiększyć państwowe nakłady inwestycyjne w przemyśle w latach 1951—1955 w przybliżeniu dwukrotnie w porównaniu z latami 1946—1950. Jednocześnie z uruchomieniem nowych przedsiębiorstw przez ich rekonstrukcję, wyposażenie w nowe urządzenia fabryczne, mechaniz-

(ciąg dalszy na str. 2)

Projekt dyrektyw XIX Zjazdu WKP(b) w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951 — 1955

(Ciąg dalszy ze str. 1)

zacie i intensyfikację produkcji oraz udoskonalenie procesów technologicznych. Wykorzystać rozbudowę istniejących przedsiębiorstw jako niezwykle ważne rezerwy zwiększenia produkcji przy najmniejszych kosztach. Stworzyć rezerwy w budownictwie przedsiębiorstw hutniczych, elektrowni, rafinerii nafty i kopalń węgla, aby zapewnić niezbędny rozwój tych gałęzi przemysłu w latach następnych.

Zapewnić lepsze geograficzne rozmieszczenie budowy przedsiębiorstw państwowych w nowej 5-lacie, mając na uwadze dalsze przybliżenie przemysłu do źródeł surowców i paliwa w celu zlikwidowania nieracjonalnych i nadmiernie dalekich przewozów.

4) W dziedzinie hutnictwa żelaza na równi z dalszym zwiększeniem produkcji metali żelaznych, rozszerzyć asortyment i znacznie zwiększyć produkcję deficytowych gatunków stali walcowanej, w szczególności produkcję grubej blachy walcowanej w przybliżeniu o 80 proc., drobnogatunkowej stali i walcówki — 2,1 raza oraz nierdzewnej blachy stalowej — 3,1 raza. Rozwinąć produkcję oszczędnościowych gatunków i profili stali walcowanej.

Zwiększyć produkcję i podnieść jakość specjalnych gatunków stali i stopów dla potrzeb przemysłu budowy maszyn.

Zapewnić dalszą poprawę wykorzystania czynnej mocy przedsiębiorstw hutniczych. Wzmocnić pracę w zakresie intensyfikacji procesów metalurgicznych, automatyzacji i mechanizacji agregatów hutniczych oraz pracochłonnych robót w przedsiębiorstwach hutnictwa żelaza.

Zwiększyć w piętej 5-lacie w porównaniu z czwartą 5-latką uruchamianie mocy produkcyjnej w zakresie surowców w przybliżeniu o 32 proc., stali o 42 proc., walcówki — nie mniej niż 2 razy, koksu o 80 proc. i rudy żelaza — 3 razy.

Na równi z rozwojem hutnictwa żelaza w okręgach południowych, na Uralu, w Syberii, w centralnej i południowo — zachodniej części kraju zapewnić dalszy rozwój przemysłu hutniczego w rejonach Zaskaukazia.

Przewidzieć rozwój produkcji metali żelaznych w systemie przemysłu miejscowego przez budowę niedużych przetwórczych przedsiębiorstw hutniczych.

5) Znacznie rozszerzyć produkcję metali nieżelaznych, w ciągu 5-lecia zwiększyć produkcję w przybliżeniu w następujących rozmiarach: miedzi rafinowanej o 90 proc., ołowiu — 2,7 raza, aluminium — nie mniej niż 2,6 raza, cynku — 2,5 raza, niklu o 53 proc. i cyny o 80 proc.

Zmechanizować roboty górnicze i pracochłonne, zautomatyzować i zintensyfikować procesy produkcji, zwiększyć kompleksowe wydobywanie metali z rud, zapewnić dalszy wzrost produkcji metali najwęższych gatunków, znacznie rozszerzyć i usprawnić wykorzystywanie mocy czynnych przedsiębiorstw i budować nowe przedsiębiorstwa.

6) W dziedzinie elektryfikacji zapewnić wysokie tempo przyrostu mocy elektrowni w celu pełniejszego zaspokojenia rosnących potrzeb gospodarki narodowej oraz potrzeb bytowych ludności.

Zwiększyć w ciągu 5-lecia łączną moc elektrowni w przybliżeniu dwukrotnie, a elektrowni wodnych — trzykrotnie, zapewniając w zakresie elektrowni ciepłych przede wszystkim rozbudowę czynnych przedsiębiorstw. Oddać do użytku wielkie elektrownie wodne, w tym elektrownie Kuibyszewska o mocy 2.100 tps. KW oraz elektrownie Kamska, Górskowska, Minskauska, Ust-Kamienogorską i inne o łącznej mocy 1.916 tps. KW. Zbudować i oddać do użytku linie wysokiego napięcia Kuibyszew — Moskwa.

Rozwinąć budowę Stalingradzkiej i Kachowskiej elektrowni wodnej, rozpocząć budowę nowych wielkich elektrowni wodnych: Czeboksarskiej na Woldze, Wotkińskiej na Kamie, Buchtarmyjskiej na Irtyżu i szeregu innych.

Rozpocząć pracę nad wykorzystaniem zasobów energetycznych rzeki Angary w celu rozbudowy na bazie taniej energii elektrycznej i miejscowych źródeł surowców — przemysłu aluminiowego, chemicznego,

górnego i innych gałęzi przemysłu.

W celu poważnego polepszenia zaopatrzenia w energię elektryczną południa, Uralu i Zagłębia Kuźnieckiego, zapewnić znaczny wzrost mocy ciepłych elektrowni rejonowych i fabrycznych w tych okręgach. Dla zapewnienia zaopatrzenia w energię elektryczną miast i rejonów, równocześnie z budową wielkich elektrowni — budować nieduże oraz średnie elektrownie.

W związku z zadaniami dalszej industrializacji zapewnić 2—2,5-krotny wzrost produkcji energii elektrycznej w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR i Estońskiej SRR. Zbudować Narwską elektrownię wodną, Ryską elektrownię ciepłą oraz wzmocnić tempo budowy Kaunaskiej elektrowni wodnej.

Zapewnić budowę elektrowni ciepłych i sieci centralnego ogrzewania dzielnicowego w celu urzeczywistnienia zakrojonej na szeroką skalę cieplifikacji miast i przedsiębiorstw przemysłowych.

Stosować na szeroką skalę automatyzację procesów produkcyjnych elektrowni. Zakończyć całkowitą automatyzację rejonowych elektrowni wodnych oraz przystąpić do wprowadzania telemechanizacji w systemach energetycznych.

7) Zapewnić wysokie tempo rozwoju przemysłu naftowego. Przewidzieć dalszy rozwój wydobywania ropy naftowej z pól naftowych położonych na dnie morza.

Zgodnie z zaplanowanym wzrostem wydobywania ropy naftowej, zapewnić rozwój przemysłu rafineryjnego, przybliżając rafinerie nafty do okręgów zapotrzebowania przetworów ropy naftowej.

Zwiększyć w ciągu 5-lecia moc rafinerii w zakresie pierwotnej przeróbki nafty w przybliżeniu dwa razy, a w zakresie krakowania surowca — 2,7 raza, przewidując znaczne pogłębienie przeróbki nafty i zwiększenie procentu jasnych produktów naftowych zarówno w istniejących, jak i w oddawanych do użytku nowych rafineriach nafty.

Rozwinąć produkcję sztucznego paliwa płynnego.

Znacznie zwiększyć budowę i uruchomienie głównych rurociągów naftowych oraz zbiorników dla magazynowania ropy naftowej i produktów naftowych.

8) Zapewnić dalszy rozwój przemysłu gazowego. Zwiększyć w ciągu 5-lecia w przybliżeniu o 80 proc. wydobywanie gazu ziemnego i gazu wydobywanego się przy eksploatacji złóż naftowych oraz produkcję gazu z węgla i łupków. Rozszerzyć używanie gazu dla potrzeb bytowych, stosowanie go jako paliwa dla samochodów oraz otrzymywanie z gazu przetworów chemicznych.

Zwiększyć produkcję gazu sztucznego z łupków w Estońskiej SRR w przybliżeniu 2,2 raza oraz zakończyć budowę i oddać do użytku gazociąg Kochti — Jarve — Tallin.

9) W przemysle węglowym przewidzieć szybki wzrost wydobywania węgla koksującego, zwiększając w ciągu 5-lecia wydobywanie takiego węgla co najmniej o 50 proc.

Podnieść jakość węgla, znacznie rozszerzając jego wzbogacanie i brykietowanie; zapewnić w ciągu 5-lecia wzrost wzbogacania węgla w przybliżeniu 2,7 raza. Systematycznie ulepszać metody eksploatacji złóż węgla. Na szerszą skalę stosować najnowocześniejsze maszyny i mechanizmy górnicze dla kompleksowej mechanizacji, dalszej technicznej modernizacji przemysłu węglowego i zapewnienia wzrostu wydajności pracy. Wszelkstronnie rozwijać mechanizację najbardziej pracochłonnych procesów wydobywania węgla, a zwłaszcza ładowania węgla na ścianie, ładowania węgla i innych kopalin w toku robót przygotowawczych oraz szerzej stosować zmechanizowane sposoby obudowy wyrobisk.

Zwiększyć w porównaniu z czwartą 5-latką moc produkcyjną kopalń węglowych w przybliżeniu o 80 proc. Zapewnić w ciągu 5-lecia wzrost wydobywania torfu o 27 proc. oraz przewidzieć dalszy rozwój wydobywania miejscowych pokładów węgla; zwiększyć produkcję łupków 2,3 raza zwłaszcza w Estońskiej SRR. Na bazie rozwoju przemysłu łupkowo-chemicznego zwiększyć w Estońskiej SRR w ciągu 5-lecia produkcję

sztucznego paliwa płynnego w przybliżeniu o 80 proc.

10) Przewidzieć wysokie tempo rozwoju przemysłu budowy maszyn jako podstawy nowego potężnego postępu technicznego we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej ZSRR. Zwiększyć produkcję przemysłu budowy maszyn i obróbki metali w ciągu 5-lecia w przybliżeniu dwukrotnie.

Uważać za szczególnie ważne zadanie w przemyśle budowy maszyn zapewnienie w całej pełni urzadzeń dla elektrowni przedsiębiorstw hutnictwa żelaza i metali nieżelaznych, budowy rafinerii naftowych i fabryk sztucznego paliwa płynnego. Rozwinąć w niezbędnej ilości produkcję turbin hydraulicznych, parowych i generatorów, aparatury wysokiego napięcia i różnych przyrządów sterujących dla wielkich elektrowni wodnych i ciepłych, dla hut, rafinerii nafty i innych zakładów przemysłowych, wielkich obrabiarek oraz urządzeń kowalskich i pras.

Zwiększyć w ciągu 5-lecia produkcję urządzeń dla walcowni przeszło dwukrotnie, obrabiarek o zwiększonej precyzji w przybliżeniu dwukrotnie, ciężkich maszyn kowalskich i pras — 8-krotnie, przyrządów sterujących i kontrolnych w przybliżeniu 2,7 raza. Określić wzrost produkcji urządzeń przemysłu chemicznego w ciągu 5-lecia w przybliżeniu na 3,3 raza. Znacznie zwiększyć produkcję wielotonowych samochodów dieselskich oraz samochodów o napędzie gazowym.

Zwiększyć w roku 1955 w porównaniu z rokiem 1950 produkcję statków towarowych oraz tankowców dla marynarki w przybliżeniu 2,9 raza, rzecznych statków pasażerskich — 2,6 raza oraz statków dla floty rybackiej 3,8 raza.

Zapewnić dalszy rozwój przemysłu budowy maszyn: przemysłu budowy statków, budowy turbin i obrabiarek — w Litewskiej SRR; budowy maszyn elektrycznych, obrabiarek i statków — w Łotewskiej SRR; budowy statków i maszyn elektrycznych — w Estońskiej SRR.

Zapewnić znaczny wzrost produkcji urządzeń dźwigowo-transportowych, maszyn dla mechanizacji robót pracochłonnych, kompletnych urządzeń dla produkcji materiałów budowlanych i urządzeń zautomatyzowanych dla poszczególnych gałęzi przemysłu lekkiego i spożywczego.

Zwiększyć produkcję nowych maszyn tkackich.

Rozwinąć produkcję wysokowydajnych maszyn i urządzeń dla wyrębu lasów, przemysłu celulozowo-papierniczego, tartaczno i obróbki drewna.

Przy konstruowaniu nowych maszyn dążyć do zmniejszenia ich wagi przy udoskonalaniu jakości.

W celu wykonania zadań w zakresie produkcji niezwykle ważnych rodzajów urządzeń w latach 1951—1955: zbudować i oddać do użytku nowe zakłady oraz zakończyć rekonstrukcję czynnych zakładów budowy maszyn energetycznych, urządzeń walcowniczych, rozpocząć budowę nowych fabryk, urządzeń walcowniczych, turbin i kotłów.

Rozszerzyć istniejące i oddać do użytku nowe moce produkcyjne do wytwarzania aparatury dla przemysłu naftowego, urządzeń dźwigowo-transportowych oraz kompletne urządzenia dla przemysłu materiałów budowlanych, znacznie rozszerzyć istniejące i uruchomić nowe moce produkcyjne do wytwarzania wielkich obrabiarek, maszyn kowalskich i pras oraz precyzyjnych przyrządów mierniczych i przyrządów do automatycznego kierowania procesami technologicznymi.

11) W przemyśle chemicznym zapewnić najwyższe tempo wzrostu produkcji nawozów sztucznych, sody i kauczuku syntetycznego, zwracając szczególną uwagę na wszelkstronny rozwój produkcji kauczuku na bazie wykorzystania gazów naftowych.

Zwiększać produkcję mas plastycznych, barwników, surowców dla sztucznego jedwabiu oraz asortyment innych produktów chemicznych. Rozwinąć produkcję materiałów syntetycznych — produktów zastępczych metali nieżelaznych.

Przewidzieć wzrost zdolności wytwórczej w dziedzinie produkcji amoniaku, kwasu siarkowego, kauczuku syntetycznego, spirytusu syntetycznego, sody, nawozów sztucznych zwłaszcza w postaci granulowanej oraz chemicznych środków walki ze szkodnikami roślin uprawnych.

Zorganizować w Estońskiej SRR produkcję superfosfatu.

Stworzyć rezerwy w budowie fabryk nawozów sztucznych, zapewniające niezbędny rozwój produkcji nawozów sztucznych w latach następnych. W całej pełni wykorzystywać żużle fosfatowe dla nawożenia pól. Na szeroką skalę stosować tlen w procesach technologicznych różnych gałęzi przemysłu, przede wszystkim w hutnictwie żelaza i metali nieżelaznych, w produkcji gazu z węgla oraz w przemyśle celulozowym i cementowym.

12) Zlikwidować ni nadążanie przemysłu leśnego za wzrastającymi potrzebami gospodarki narodowej. Zwiększyć produkcję tarczy oraz rozwinąć wyrób elementów dla produkcji i budownictwa. Dokonać na szeroką skalę przesunięcia wyrębu lasów do obfitujących w lasy okręgów, zwłaszcza do okręgów położonych na północy, na Uralu, Syberii Zachodniej i Karelo-Fińskiej SRR, zmniejszając wyrąb lasów w mało zalesionych rejonach kraju. Zmniejszyć sezonowość wyrębu lasów i w tym celu zbudować w nowych rejonach zmechanizowane przedsiębiorstwa, zapewniając im stałe kadry robotnicze. Urzeczywistnić dalszy rozwój kompleksowej mechanizacji robót przy wyrębie lasów. Usprawnić organizację produkcji i wykorzystanie mechanizmów, zapewniając zwiększoną wydajność pracy przy wyrębie. Zwiększyć w ciągu 5-lecia moc tartaków w nowych rejonach rozwoju wyrębu lasów w przybliżeniu 8-krotnie w porównaniu z poprzednią 5-latką.

Zapewnić wszechstronny rozwój przemysłu papierniczego, celulozowego, meblarskiego, fornirowego, chemii leśnej i hydrolicznego. Zwiększyć produkcję mebli co najmniej 3-krotnie.

13) Dla zaspokojenia wzrastających potrzeb gospodarki narodowej przewidzieć wzrost produkcji podstawowych materiałów budowlanych w ciągu 5-lecia przynajmniej dwukrotnie, podnieść jakość i rozszerzyć asortyment materiałów budowlanych, zapewnić w ost produkcji cegły w przybliżeniu 2,3 raza, łupku — 2,6 raza, polerowanego szkła 4-krotnie. W dziedzinie budownictwa miejskiego i przemysłowego energiczniej stosować nowe materiały ścienne zwiększając produkcję wielkich bloków z betonu żużlowego i z betonu. Znacznie zwiększyć produkcję nowych wysokogatunkowych materiałów budowlanych dla prac wykończeniowych i licowania, oraz detali i konstrukcji pochodzenia fabrycznego z ceramiki, gipsu, betonu i żelbetonu, przyczyniających się do dalszej industrializacji budownictwa, obniżających jego koszty oraz podnoszących zalety architektoniczno-budowlane i eksploatacyjne gmachów i budowli. Ustalić wyższe niż dla całego Związku Radzieckiego tempo wzrostu produkcji materiałów budowlanych na Uralu, Syberii, w okręgach nadwołżańskich, na Dalekim Wschodzie i w Azji Środkowej oraz w wielkich okręgach przemysłowych, gdzie prowadzone jest na szeroką skalę budownictwo. Zwiększyć zdolność wytwórczą przemysłu cementowego 2,1 raza.

14) Zapewnić wysokie tempo wzrostu produkcji artykułów masowego spożycia. Zwiększyć produkcję przemysłu lekkiego i spożywczego co najmniej o 70 proc.

Odpowiednio do zwiększenia zasobów surowców rolniczych zbudować wielką ilość przedsiębiorstw przemysłu lekkiego i spożywczego, zwłaszcza kombinatów bawełnianych, fabryk sztucznego włókna, jedwabiu, konfekcji, robót dziewiarskich i obuwia skózanego, rafinerii cukru, masarni, suszarni warzyw, fabryk cukierniczych, wytwórni herbaty, fabryk konserw, browarów, fabryk wina, fabryk przetworów mięsnych i rybnych, olejarni i serowni.

Zwiększyć do końca 1955 roku w porównaniu z rokiem 1950 zdolność wytwórczą w dziedzinie produkcji tkanin bawełnianych w przybliżeniu o 32 proc., włókna sztucznego — 4,7 raza, obuwia o 34 proc., zdolność wytwórczą w dziedzinie cukru kryształowego o 25 proc., cukru rafinowanego o 70 proc., herbaty o 80 proc., zdolność wytwórczą fabryk przetwarzających nasłone olejiste — 2,5 raza, suszarni warzyw — 3,5 raza, fabryk konserw rybnych, warzywnych i owocowych o 40 proc., zwiększyć pojemność chłodni i statków — chłodni dla zamrażania ryb o 70 proc., produkcję kombinatów mię-

snych o 40 proc., produkcję fabryk przetwarzających tłuszcz zwierzęcy o 35 proc., serowni — dwukrotnie, fabryk konserw mlecznych — 2,6 raza, mleka w proszku dwukrotnie, mleka niezbieranego o 60 proc.

Na szeroką skalę stosować automatyzację i mechanizację procesów produkcji w dziedzinie wytwarzania artykułów spożywczych i towarów przemysłowych. Przeprowadzić zakrojone na szeroką skalę prace w dziedzinie hodowli ryb w celu zwiększenia zapasów ryb, zwłaszcza w śródlądowych rezerwuarach wodnych.

Zwiększyć w ciągu 5-lecia połów ryb w Litewskiej SRR w przybliżeniu 3,9 raza, w Łotewskiej SRR o 80 proc., w Estońskiej SRR o 35 proc. Rozbudować w tych republikach czynne i zbudować nowe fabryki przetworów rybnych.

Zapewnić dalsze polepszenie jakości i asortymentu artykułów spożywczych i towarów przemysłowych masowej konsumpcji, ulepszyć opakowanie i paczkowanie artykułów spożywczych.

15) Zwiększyć produkcję przemysłową w przedsiębiorstwach przemysłu miejscowego i spółdzielczości rękodzielniczej w ciągu 5-lecia w przybliżeniu o 60 proc., przede wszystkim zaś produkcję towarów użytku powszechnego, artykułów gospodarstwa domowego, miejscowych materiałów budowlanych oraz znacznie podnieść jakość produkcji. Rozwinąć w republikach związkowych własne bazy surowcowe dla przemysłu miejscowego i spółdzielczości rękodzielniczej. Usprawnić pracę warsztatów przemysłu miejscowego i spółdzielczości rękodzielniczej w zakresie obsługi potrzeb bytowych ludności. Zwiększyć rolę rad terenowych w kierowaniu przemysłem miejscowym i spółdzielczością rękodzielniczą.

16) Zapewnić dalszy rozwój przemysłu budowlanego na bazie umocnienia i rozszerzenia istniejących organizacji budowlanych oraz stworzyć nowe organizacje budowlane w okręgach wielkiego budownictwa. Umocnić organizacje budowlane Ministerstwa Budowy Przedsiębiorstw Przemysłu Ciężkiego, budujących przedsiębiorstwa hutnictwa żelaza i metali nieżelaznych zwłaszcza w okręgach wschodnich, umocnić organizacje budowlane Ministerstwa Elektrowni i Ministerstwa Przemysłu Naftowego jak również organizacje budowlane Ministerstwa Budowy Przedsiębiorstw Budowy Fabryk Maszyn, realizując budowę fabryk urządzeń energetycznych i hutniczych, aparatury dla przemysłu naftowego, wielkich i uniwersalnych obrabiarek, ciężkich maszyn kowalskich i pras, urządzeń dźwigowo-transportowych oraz budowy statków. Stosować na szeroką skalę przemysłowe metody budownictwa.

Zwiększać zdolność wytwórczą fabryk produkujących konstrukcje metalowe co najmniej dwukrotnie.

Zbudować niezbędną ilość wielkich fabryk przygotowujących monetażowe konstrukcje żelbetowe. Rozszerzyć istniejące i zorganizować nowe rejonowe kamieniołomy o całkowitej mechanizacji wydobywania i obróbki kamienia, tłucia, żwiru i piasku oraz sztucznego kamienia z naturalnych minerałów. Zakończyć mechanizację głównych robót budowlanych i zapewnić przejście od mechanizacji poszczególnych procesów do kompleksowej mechanizacji budownictwa. Zwiększyć w ciągu 5-lecia park koparek w przybliżeniu 2,5 raza, zgarniarków i buldożerów 3—4 razy, dźwigów przenośnych 4—5 razy.

Usprawnić projektowanie w dziedzinie budownictwa, skrócić terminy projektowania oraz w porę zabezpieczyć budownictwo w projekty i kosztorysy, stosując na szeroką skalę projektowanie typowe. Wzmocnić biura projektów wykwalifikowanymi kadrami.

17) Zapewnić we wszystkich gałęziach przemysłu dalsze poważne podniesienie jakości produkcji. Rozszerzyć i polepszać asortyment oraz zwiększać produkcję deficytowych rodzajów i gatunków towarów zgodnie z potrzebami gospodarki narodowej. Wprowadzać zdecydowanie standardy państwowe odnawiające nowoczesnym wymogom.

18) W celu zaspokojenia wzrastającego zapotrzebowania gospodarki narodowej na surowce i paliwo zapewnić dalszy rozwój prac w dziedzinie (ciąg dalszy na stronie 3)

Projekt dyrektyw XIX Zjazdu WKP(b) w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951—1955

(ciąg dalszy ze strony 2)

dzinie poszukiwania bogactw naturalnych, ujawniania zasobów kopalin pożytecznych, a przede wszystkim metali nieżelaz-

nych i rzadkich, węgla koksującego, surowca aluminiowego, ropy naftowej, bogatych złóż rudy i innych rodzajów surowców przemysłowych.

II. W dziedzinie gospodarki rolnej

1. Głównym zadaniem w dziedzinie gospodarki rolnej pozostaje również nadal zwiększenie urodzajności wszystkich kultur rolnych, dalsze zwiększenie pogłowia zwierząt gospodarskich stanowiących własność społeczną, przy jednocześnie znacznym wzroście ich wydajności, zwiększenie globalnej i towarowej produkcji rolnictwa i hodowli w drodze dalszego wzmocnienia i rozwoju społecznej gospodarki kolchozów, polepszenie pracy sowchozów i ośrodków maszynowo - traktorowych na gruncie zaopatrzenia przodującej techniki i agrokultury w gospodarce rolnej.

Rolnictwo powinno się stać jeszcze bardziej wydajne i specjalizowane, stać się rolnictwem stosującym w szerokim zakresie siew traw i prawidłowe płodozmiany, o wyższym ciężarze gatunkowym obszarów uprawnego kultury przemysłowych, pastwisk, warzywnych i ziemniaków.

2. Zwiększyć w ciągu 5 lat produkcję gospodarki rolnej: globalnych zbiorów zbóż o 40—50 proc., w tym pszenicy o 55—65 proc.; — surowca bawełny 55—65 proc.; — włókna lnianego o 40—50 proc.; — buraka cukrowego o 65—70 proc.; — ziemniaków o 40—45 proc.; — słonecznika o 50—60 proc.; — winogron o 55—60 proc.; — tytoniu o 65—70 proc.; — gatunkowych zielonych liści herbacianych w przybliżeniu o 75 proc.

Zwiększyć produkcję lnu oleistego, soi, orzecha ziemnego i innych roślin oleistych.

Zwiększyć produkcję pasz: siano o 50—60 proc., roślin okopowych pastwisk 3—4-krotnie i silesu 2-krotnie.

Zwiększyć wydajność kultur zbożowych z hektara: w rejonach południowych Ukrainy i Kaukazu północnego do 20—22 kwintali, a na gruntach nawadnianych do 30—34 cetnarów; — w rejonach nadwołżańskich do 14—15 cetnarów i na gruntach nawadnianych do 23—28 cetnarów; — w centralnych obwodach czarnoziemnych do 16—18 cetnarów i na gruntach nawadnianych do 30—34 cetnarów; — w strefie nieczarnoziemnej do 17—19 cetnarów; — w rejonach Uralu, Syberii, północno - wschodniego Kazachstanu do 15—16 cetnarów i na gruntach

nawadnianych do 24—26 cetnarów; — w rejonach zakaukaskich do 20—22 cetnarów i na gruntach nawadnianych do 30—34 cetnarów z hektara; — zbiory ryżu na obszarach zalewanych doprowadzić do 40—50 cetnarów z hektara.

Zwiększyć zbiory bawełny z hektara: w rejonach Azji Środkowej i południowego Kazachstanu do 26—27 cetnarów, w rejonach zakaukaskich do 25—27 cetnarów i w południowych rejonach części europejskiej na gruntach nawadnianych do 11—13 cetnarów oraz na gruntach nienawadnianych do 5—7 cetnarów z hektara. Doprowadzić wydajność z 1 ha: lnu włóknistego w rejonach strefy nieczarnoziemnej do 4,5—5,5 cetnarów oraz w rejonach Uralu i Syberii do 4—5 cetnarów z hektara;

Buraka cukrowego w rejonach Ukrainy, SRR, Mołdawskiej SRR i Kaukazu północnego do 255—265 cetnarów, w rejonach centralnych obwodów czarnoziemnych do 200—210 cetnarów oraz w rejonach Azji Środkowej i Kazachstanu do 400—425 cetnarów z hektara;

Ziemniaków w rejonach strefy nieczarnoziemnej do 155—175 cetnarów, w rejonach centralnych obwodów czarnoziemnych do 140—160 cetnarów, w rejonach południa i Kaukazu północnego do 135—155 cetnarów oraz w rejonach Uralu i Syberii do 125—145 cetnarów z hektara;

Słonecznika w rejonach Ukrainy, SRR, Mołdawskiej SRR i Kaukazu północnego do 17—20 cetnarów, w rejonach centralnych obwodów czarnoziemnych do 14,5—16,5 cetnara oraz w rejonach nadwołżańskich do 10—12 cetnarów z hektara;

3. Zwiększyć produkcję jarzyn, ziemniaków i wytworów produkcji zwierzęcej w podmiejskich okolicach Moskwy, Leningradu, miast Uralu, Zagłębia Donieckiego, Zagłębia Kuźnieckiego oraz innych ośrodków przemysłowych i wielkich miast; utworzyć bazy ziemniaczano-jarzynowe i hodowlane w nowych rejonach przemysłowych.

Zwiększyć w ciągu pięciu lat produkcję ziemniaków w strefach skupiających gorzelnie oraz fabryki krochmalu i syropu o około 50 proc. oraz jarzyn w strefach skupiających wytwórnie konserw jarzynowych i suszarnie jarzyn — dwukrotnie.

Zwiększyć w ciągu pięciu lat obszar sadowi owocowych i jagodo-

wych w kolchozach o około 70 proc., winnic — o 50 proc., plantacji herbaty — o 60 proc. i upraw cytrusowych — 4,5 raza.

4. Zwiększyć w ciągu pięciu lat produkcję hodowlaną: mięsa i słoni — o 80—90 proc., mleka — o 45—50 proc., wełny — w przybliżeniu 2—2,5 raza, w tym cienkiej wełny 4—4,5 raza, jaj w kolchozach i sowchozach 6—7 raza.

Zwiększyć pogłowie bydła w całej gospodarce rolnej o 18—20 proc., w tym w kolchozach pogłowie bydła — o 36—38 proc., krów zaś w przybliżeniu dwukrotnie; owiec w całej gospodarce rolnej — o 60—82 proc., w tym w kolchozach — o 75—80 proc.; trzody chlewnej w całej gospodarce rolnej o 45—50 proc. w tym w kolchozach o 85—90 proc.; ilość drobiu w kolchozach — 3—3,5 raza; koni w całej gospodarce rolnej — o 10—12 proc., w tym w kolchozach — o 14—16 proc.

Zapewnić dalszy rozwój w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR, Estońskiej SRR hodowlę o wysokiej produktywności, zwłaszcza hodowlę krów mlecznych i trzody chlewnej.

Doprowadzić udój mleka na jedną krowę w kolchozach rejonów strefy nieczarnoziemnej do 1800—2000 kg, w centralnych obwodach czarnoziemnych do 1700—2000 kg, w rejonach południa i rejonach nadwołżańskich do 1600—1900 kg, w rejonach Syberii, Uralu i północno - wschodniego Kazachstanu — do 1500—1700 kg, w rejonach Azji Środkowej — do 700—900 kg, na Zakaukaziu do 900—1100 kg.

Podnieść strzyżkę wełny w kolchozach rejonów południa i Kaukazu Północnego z jednej owcy cienkorunnej do 5,2—5,8 kg, z jednej owcy półcienkorunnej do 4,2—4,8 kg, w centralnych obwodach czarnoziemnych z jednej owcy cienkorunnej do 4,2—5,0 kg, a z jednej owcy półcienkorunnej do 4,0—4,2 kg, w rejonach nadwołżańskich z jednej owcy cienkorunnej do 4,6—5,4 kg, a z jednej owcy półcienkorunnej do 3,9—4,5 kg, w rejonach Syberii z jednej owcy cienkorunnej do 4,3—4,9 kg, a z jednej owcy półcienkorunnej do 3,8—4,2 kg.

5. Zabezpieczyć wprowadzenie do produkcji nowych bardziej wydajnych odmian zbóż, bardziej produktywnych i wczesnie dojrzewających odmian bawełny, odmian buraka cukrowego o większej zawartości cukru, odmian słonecznika o wysokiej zawartości oleju, jak również stworzenie nowych odmian roślin uprawnych do uprawy na gruntach nawadnianych. Ulepszyć hodowlę roślin w kolchozach i sowchozach.

6. Zabezpieczyć dalsze rozszerzenie robót nad zakładaniem leśnych pasów ochronnych w rejonach stepowych i leśno - stepowych, przeprowadzenie agroleśniczych prac melioracyjnych dla zwalczania erozji gleb, jak również dla zalesienia piaszków, sadzenie lasów o znaczeniu gospodarczym, zakładanie pasków zieleni wokół miast i ośrodków przemysłowych, na brzegach rzek, kanałów i zbiorników wodnych.

Założyć w ciągu pięciu lat co najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasiać i zasadzić ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

7. Zabezpieczyć wysoką produktywność wykorzystania wszystkich nawadnianych i osuszonych gruntów. Zrealizować powszechne przejście do nowego systemu nawadniania z zastosowaniem tymczasowych kanałów nawadniających zamiast stałych. Uważać za pracę podlegającą wykonaniu w pierwszej kolejności budowę systemów urządzeń zraszających i nawadniających na bazie wykorzystania elektroenergii kubitowskiej elektrowni wodnej i w strefie kanału żeglownego Wołga - Don im. W. I. Lenina; przystąpić do budowy systemów urządzeń zraszających i nawadniających w strefie stalingradzkiej elektrowni wodnej oraz kanałów głównego turkmeńskiego, południowo - ukraińskiego i północno - krymskiego.

Przeprowadzić prace przygotowawcze do budowy systemów irygacyjnych dla zraszania i nawadniania ziem stepu kulundzkiego. Kontynuować prace nad budową systemów irygacyjnych w centralnych obwodach czarnoziemnych, na niżynie Kura-Arakskiego, w dorzeczu rzek Syr-Darja, Żerawszanu i Kasz-

ka-Darja, w rejonach Fergany centralnej, systemu Kubańsko-Jegorijki, Orto-tokojkiego zbiornika wodnego i wielkiego Kanału Czujskiego. Zwiększyć w ciągu pięciu lat obszar nawadnianych gruntów o 30—35 proc., zbudować w kolchozach i sowchozach 30—35 tysięcy stawów i zbiorników wodnych oraz zabezpieczyć wszechstronne gospodarce ich wykorzystanie. Przeprowadzić prace nad osuszaniem bagien w Białoruskiej SRR, Ukrainy, SRR (w pierwszej kolejności w rejonach Niziny Poleskiej, Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR, Estońskiej SRR, w północno - zachodnich i centralnych rejonach RFSRR, na Nizinie Barabińskiej i w innych rejonach. W ciągu lat 1951—1955 zwiększyć obszar osuszonych gruntów o 40—45 procent.

8. Dla podniesienia mleczności bydła w kolchozach i sowchozach uważać za sprawę szczególnie ważną dalsze wprowadzanie bardziej intensywnego systemu gospodarki hodowlanej (oborowego systemu chowu bydła), uwzględniając właściwości poszczególnych rejonów.

Dla dalszego rozwoju hodowli owiec urządzeń odpowiednio wyposażone pastwiska w rejonach nawadnianych przez kanał żeglowny Wołga - Don im. W. I. Lenina, na Nizinie Przykaspjskiej, w Stepie Nogajskim i w rejonach Kanału Turkmeneńskiego, dokonując nawodnienia pastwisk w miarę uruchamiania urządzeń nawadniających w ten sposób, by w rejonach tych powstały dobrze urządzone pastwiska dla wielkich i największych stad owiec.

W rejonach Azji Środkowej i Kazachstanu zabezpieczyć stworzenie terenów łąk i pastwisk o wysokiej urodzajności, w drodze zastosowania irygacji lokalnej i wykorzystania studzien artezjskich w ten sposób, aby stopniowo zmniejszyć przegony bydła na dalekie odległości.

9. Zakończyć mechanizację podstawowych robót rolnych w kolchozach, rozwinąć szeroko mechanizację robót pracochłonnych w dziedzinie hodowli, uprawy jarzyn, ogrodnictwa, robót związanych z transportem, załadunkiem i wyładunkiem produktów rolnych, z nawadnianiem, z osuszaniem bagien, z obrabianiem i z oddaniem do uprawy nowych gruntów.

W roku 1955 doprowadzić poziom mechanizacji: orki oraz zasiewów upraw zbożowych, przemysłowych i pastwisk do 90—95 proc., sprzętu upraw zbożowych i słonecznika za pomocą kombinów do 80—90 proc., sprzętu buraka cukrowego do 90—95 proc., sprzętu bawełny — surowca za pomocą przeznaczonych do tego maszyn o 60—70 proc., zasiewu i sprzętu lnu długowłóknistego do 80—90 proc., sadzenia międzyrzędowego, okopywania i zbioru ziemniaków do 55—60 proc., siano kosy i silosowania do 70—80 proc.

Zabezpieczyć usprawnienie pracy stacji maszynowo - traktorowych, rozszerzyć ich działalność w dziedzinie mechanizacji robót pracochłonnych we wszystkich dziedzinach produkcji kolchozowej i zwiększyć odpowiedzialność MTS za wykonanie planów, podniesienie urodzajności upraw rolnych i produktywności hodowli.

Zwiększyć do końca pięcioletniej moc taboru traktorowego MTS w przybliżeniu o 50 proc., zwłaszcza specjalnych traktorów zaopatrzonych w narzędzia do międzyrzędowej uprawy roślin. Zapewnić w ciągu pięciu lat podniesienie dziennej efektywnej pracy traktorów mniej więcej o 50 proc. Zakończyć wpro-

wadzenie do użytku bardziej oszczędnych traktorów z silnikami Diesla.

Rozszerzyć sieć stacji maszynowo-traktorowych w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR, Estońskiej SRR i zrealizować zaopatrzenie ich w trak-tory i maszyny rolnicze.

Uważać za jedno z najważniejszych zadań wprowadzenie do użytku traktorów elektrycznych i maszyn rolniczych o napędzie elektrycznym, zwłaszcza w rejonach wielkich elektrowni wodnych.

10. Zabezpieczyć skierowanie inwestycji kapitałowych kolchozów przede wszystkim na rozwój gospodarki społecznej — na budowę pomieszczeń gospodarskich, pomieszczeń dla zwierząt gospodarskich, kanałów irygacyjnych i osuszających, zbiorników wodnych, trzebie-nie zarośli, zakładanie leśnych pasów ochronnych, budowę elektrowni kolchozowych i innych urządzeń niezbędnych do pomyślnego rozwoju społecznej gospodarki kolchozów oraz do zwiększenia dochodów kolchozów i kolchoźników.

11. W dziedzinie budownictwa sowchozowego uważać za najważniejsze zadanie zwiększenia towarowości, przede wszystkim pszenicy, wełny cienkiej i półcienkiej, mięsa, jak również dostarczenie hodowli kolchozowej rasowych reproduktorów.

W celu stworzenia trwałej bazy paszowej i całkowitego zaopatrzenia sowchozowego pogłowia zwierząt gospodarskich w pasze objętościowe i treściwe, rozszerzyć zasiewy roślin pastwisk w sowchozach o 45—55 proc. Zapewnić w sowchozach znaczne podniesienie urodzajności wszystkich upraw rolnych. Zwiększyć w sowchozach pogłowie bydła o 35—40 proc., w tym krów o 70—75 proc., owiec — o 75—80 proc., i trzody chlewnej — o 40—45 proc.

W 1955 roku doprowadzić udój mleka w sowchozach na jedną krowę do następujących rozmiarów: w rejonach strefy nieczarnoziemnej — 3500—3900 kg, w centralnych obwodach czarnoziemnych — 3000—3400 kg, na południu i na Kaukazie północnym — 2800—3200 kg, w Syberii i w północnych obwodach Kazachstanu — 2400—2900 kg, w sowchozach prowadzących hodowlę bydła rasowego nad Wołgą, w Azji Środkowej, na Zakaukaziu i w południowych obwodach Kazachstanu — 2100—2600 kg.

Doprowadzić przeciętną strzyżkę wełny z jednej owcy cienkorunnej w sowchozach rejonów południa, na Kaukazie Północnym i Półwioza do 5,5—6,5 kg, w Syberii, Kazachstanie, Azji Środkowej i na Zakaukaziu do 4,3—5,0 kg.

Zakończyć zasadniczo w sowchozach kompleksową mechanizację wszystkich najbardziej pracochłonnych robót w uprawie rolni, w hodowli, w zbieraniu i przygotowywaniu pasz, przeprowadzić w sowchozach na szeroką skalę budowę domów mieszkalnych, budynków przeznaczonych na cele kulturalno - bytowe oraz produkcyjne.

12. W celu zabezpieczenia zamierzonego wzrostu produkcji rolnej ustalić na okres pięciu lat wysokość inwestycji państwowych w gospodarce rolnej na sumę w przybliżeniu 2,1 raza większą, przy czym na irygację i meliorację przeznaczyc mniej więcej cztery razy tyle, co w czwartej pięcioletce.

(ciąg dalszy w następnym numerze)

Blżej komunizmu

(ciąg dalszy ze strony 1)

Co oznacza postawienie, a w perspektywie realizacja tego gigantycznego planu?

Będzie to dalszy niezłomny dowód żywotnych sił socjalizmu, dowód zwycięstwa przewagi systemu gospodarki socjalistycznej nad systemem gospodarki kapitalistycznej. Jest to bowiem plan pokojowego budownictwa gospodarczego i kulturalnego. Umożliwi on dalsze jeszcze rozszerzenie ekonomicznej współpracy Związku Radzieckiego i krajów demokracji ludowej oraz rozwój stosunków ekonomicznych ze wszystkimi krajami pragnącymi rozwoju handlu międzynarodowego na zasadach równouprawnienia i wzajemnych korzyści. Pokojowy rozwój ekonomiki radzieckiej, nakreślony przez plan 5-letni jest przejawem ekonomicznej współpracy i pokojowej polityki, zabezpieczania maksymalnych zysków dla kapitalistów i monopolu i pogłębiania nędzy mas pracujących. Doświadczenia zwycięskiego budownictwa socjalizmu w ZSRR oraz uwieczniona sukcesem realizacja pierwszej pięcioletki komunizmu stwarza pewność, że narodzi się Związek Radziecki pod doświadczonym kierownictwem Partii Komunistycznej wykonać nowy plan pięcioletni.

Pomyślne wykonanie pięcioletniego planu pięcioletniego będzie triumfem nie tylko narodów radzieckich, lecz zarazem triumfem sił pokoju na całym świecie. Im potężniejsza jest bowiem ostoja pokoju — Związek Radziecki — tym mocniej ugruntowany jest pokój.

XIX Zjazd WKP(b) wiąże myśli i uwagę wszystkich Polaków, bowiem bohaterska Wschodnia Armia Komunistyczna Partia (bolszewików) jest dla nas wzorem i przykładem. Jej zawziętość ocalenie od śmierci z rąk hitlerowskich katów, ona wskazała nam drogę wyzwolenia z pięć kapitalizmu, dzięki jej wskazaniom pewni jesteśmy, że jutro naszej Ojczyźnie będzie piękniejsze niż marzenia Jasińskich, Dembowskich i Żeromskich. Towarzysz Blerut mówił na uroczystej akademii w Warszawie w dniu 18 kwietnia br.:

„To Partia kierowana przez genialnego stratega i wodza — Józefa Stalina — zabezpieczyła narodowi ZSRR historyczne zwycięstwo nad faszyzmem w drugiej wojnie światowej, dopomogła polskiemu ludowi pracującemu i innym narodom do zrzucenia jarzma kapitalizmu, nie szczędzi nam i innym narodom braterskiej pomocy w naszym budownictwie socjalistycznym i sprawia, że ZSRR stał się dziś ostoją i nadzieją całej postępowej ludzkości w walce o utrwalenie pokoju światowego”.

Uchwały XIX Zjazdu WKP(b) będą drogowskazem rozwoju dla narodów radzieckich. Wskazują perspektywę rozwoju nam i całej ludzkości. Komunizm, o którym śnił Waryński, Marchlewski, Dzierżyński jest bowiem naszym celem. Dlatego też Zjazdem będą żyć wszyscy patrioci polscy, którym bliskie są cele wytyczone przez pierwszy kraj zwycięskiego socjalizmu i jego Partię.

Powiaty w walce o plan

Powiat	Ilość zboża	Plan w %
Lubartów	435.430 kg	7,4
Włodawa	470.001 „	6,5
Biała Podlaska	716.876 „	6,2
Radzyń	530.676 „	5,6
Łuków	403.033 „	4,7
Puławy	330.517 „	4,0
Chełm	488.469 „	3,4
Kraśnik	321.040 „	2,8
Tomaszów	492.639 „	3,0
Zamość	394.525 „	2,7
Krasnostaw	384.271 „	2,2
Lublin	559.290 „	2,1
Bilgoraj	85.524 „	1,8
Hrubieszów	356.380 „	1,5

Chłopi piszą

Należy otoczyć większą opieką gminne ośrodki maszynowe

Chłopi doceniają coraz więcej mechanizację pracy w rolnictwie i coraz chętniej posługują się maszynami przy uprawie ziemi, sprzęcie zboża i omlotach. Rozbudowująca się z każdym rokiem sieć ośrodków maszynowych uwalnia drobne nie posiadające koni gospodarstwa od wyzysku kulackiego, dostarczając im maszyn do przeprowadzania siewów, żniw i omlotów.

Mamy wiele ośrodków maszynowych działających bez zarzutu. W niektórych jednak przejawia się brak troski o konserwację maszyn i pełne ich wykorzystanie. Donoszą nam o tym chłopi z różnych gmin naszego województwa, dzieląc się spostrzeżeniami poczynionymi w czasie tegorocznej kampanii żniwno - omlotowej.

— Kierownik Gm. Ośrodka Maszynowego w Horodle pow. Hrubieszów, ob. Jerzy Brzozowski, mimo że jest wyszkolonym pracownikiem, nie troszczy się o uruchomienie i wykorzysta-

wanie wszystkich maszyn — pisze ob. Rybicki. — Podczas żniw brak było wciąż części zamiennych do żniwiarek, które z tego powodu nieraz stały bezczynnie, zamiast przyczyniać się do szybszego sprzętu pól. Ob. Brzozowski nie dołożył też żadnych starań, aby uruchomić młocarnię w resztówce Kopytów. Gdy polecono mu udać się do ośrodka maszynowego w Mirczu celem zawiezienia części zamiennych, ob. Brzozowski nie pokazał się tam zupełnie, załatwiając przez trzy dni swoje osobiste sprawy w Hrubieszowie. A tymczasem chłopi z niecierpliwością oczekują na maszyny omlotowe.

Nie wiele troszczy się również o utrzymanie wszystkich maszyn w stanie gotowości kierownik GOM w Wyrkach, pow. Włodawa, ob. Adam Czarc. W tegorocznej akcji żniwnej brały udział tylko te maszyny, które nie wymagały żadnego remontu, inne zaś wymagające choćby drobnych naprawek stały nieczynne. Między innymi z powodu drobnego uszkodzenia trybu zębatego, który należało wymienić nie brała udziału w kampanii żniwnej sноповіязка. Stały też niewymagające poważniejszej naprawy dwie żniwiarki. Ob. Czarc. nie dopilnował również remontu maszyn omlotowych. Poza tym posiada on w wysokim stopniu zdolność znikania. Pojawiające się od czasu do czasu kontrole lotne nie mogą go nigdy zastać ani w ośrodku, ani też na polach, gdzie pracują maszyny ośrodka.

— Ośrodek maszynowy w gm. Jarczów, pow. tomaszowski — pisze ob. Czesław Zyza, — oddał do remontu 3 maszyny omlotowe. Po wyremontowaniu jednej z nich mechanicy zażądali zapłaty za wykonaną pracę, po którą jednak kierownik ośrodka odesłał ich do POM w Lubyczy, tam zaś powiedziano im, że ta sprawa do nich nie należy. Ponieważ nie wiadomo kto będzie płacił, mechanicy nie remontują pozostałych dwóch maszyn. A tu omloty w całej pełni i chłopom bardzo by te maszyny pomogły w pracy. Czy to naprawdę tak trudno ustalić, kto ma płacić za remont maszyn? —

Obok tych, wykazujących pewne usterki, mamy wiele ośrodków, w

których pracownicy nie tylko dbają o konserwację i pełne wykorzystanie maszyn, ale również i o to, aby służyły przede wszystkim pracującym chłopom. Do takich należy m. in. Gminny Ośrodek Maszynowy w Różance pow. Włodawa.

— GOM w Różance — czytamy w liście ob. J. G. — był dobrze przygotowany do akcji żniwnej. Do samych tylko spółdzielni produkcyjnych i PGR wysłano 25 sноповіязek. Oprócz tego 2 sноповіязki zapasowe stały w gotowości na wypadek zepsucia się którejś z pracujących maszyn. W pracach żniwnych brało też udział 9 traktorów „Urus” i 16 „Zetorów”. Obecnie w akcji omlotowej bierze udział 10 młocarni. Paliwa jest pod dostatkiem, za mało jednak części zamiennych do maszyn.

Plan ośrodka uwzględnia przede wszystkim potrzeby spółdzielni produkcyjnych i PGR, następnie gospodarstw nie posiadających koni.

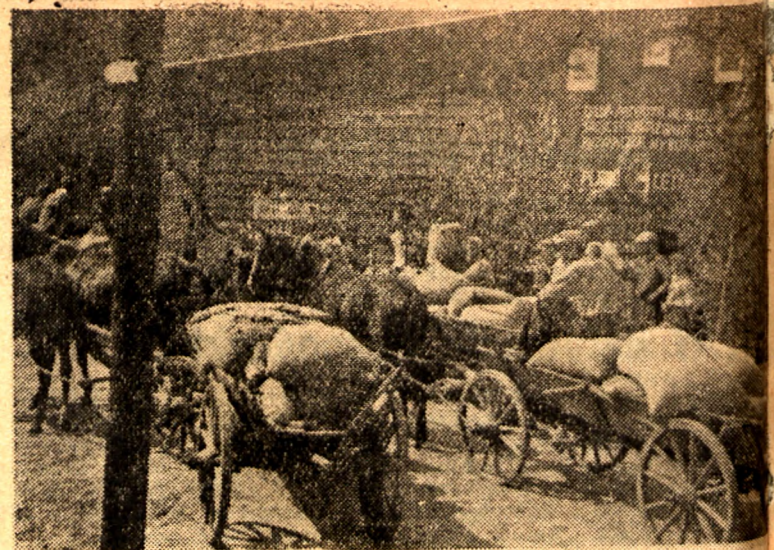
Dla usprawnienia pracy należałoby jeszcze zorganizować w kilku punktach gminy warsztaty naprawcze. Do chwili obecnej uszkodzenia maszyn usuwają trzej mechanicy, mający do dyspozycji motocykle. Nie są oni jednak w stanie dokonać wszystkich napraw.

W III dekadzie lipca wyróżnili się traktorzyści: Zdzisław Nakonieczny i Józef Sowa. Nie wykonali natomiast norm m. in. Bolesław Baj i Antoni Kosior, których nazwiska umieszczone są na tablicy współzawodnictwa obok znaków żółwia i ślimaka.

— Kierownik GOM Włodawa, ob. Józef Wiczeorek, umie dobrze zorganizować pracę i należyte rozstać maszyn, które pracują wyłączone u mało- i średniorolnych chłopów. Maszyny są dobrze zakonserwowane i starannie wyremontowane, toteż pracują bez zarzutu. Jeżeli zdarzy się awaria w czasie pracy, jest ona natychmiast usuwana — donosi Piotr Marciniak.

Wnioski wynikające z przytoczonych uwag są jasne: prezydium rad narodowych muszą otoczyć większą niż dotychczas opieką ośrodki maszynowe, częściej je kontrolować i wymagać więcej dbałości i troski o maszyny. Opieszalszych, lekceważących swoje obowiązki kierowników należy pociągać do surowej odpowiedzialności. Tylko w ten sposób, przez ciągłą kontrolę i opiekę, można zlikwidować niedbalstwo i brak troski o dobro społeczne w niektórych ośrodkach maszynowych.

G. S.

Z manifestacyjnej dostawy zboża chłopów gminy Izbica, pow. snystaw. — Przed punktem skupu.

Koło ZMP w Kozicach nie może istnieć tylko na papierze

W roku 1950 w Kozicach Dolnych gmina Piaszki, pow. lubelski, powstało Koło ZMP. Otrzymało ono z Zarządu Powiatowego ZMP wskazówki i instrukcje dotyczące pracy, zostało zarejestrowane, przydzielono mu w szkole podstawowej lokal na świetlicę. Początek był więc dobry, wobec czego należało spodziewać się, że koło rozwinie ożywioną działalność. Tymczasem stało się inaczej. Koło dawało znać o sobie tylko przez organizowanie w świetli-

cy zabaw. Od czasu do czasu, więcej raz na dwa miesiące, przyszedł ktoś z Zarządu Gminnego Powiatowego. Zwolniano wtedy branie, na którym jednak nigdy czego nie omówiono dokładnie, zwykle zebranie takie zamierało się również w zabawę.

Już od roku koło nie daje życia. Świetlica stoi pustką, z biblioteki nikt nie korzysta.

Oczekujemy, by Zarząd Gminy ZMP w Piaszkach i Zarząd Powiatowy ZMP w Lublinie przypomniały sobie o młodzieży w Kozicach i mogły jej ożywić pracę koła. (7862)

R. Wilkoł

korespondent terenu

PZGS w Lubartowie musi zorganizować transport

Planowy skup zboża w gminie Firlej, pow. lubartowski, przebiega pomyślnie. W dostawie przodują mało i średniorolni chłopci, którzy dobrze wywiązują się ze swych obowiązków wobec Państwa. Najwięcej zboża dostarczono z gromad: Baran, Czerwotka - Polesina i Antoniny, gdzie mieszkają przeważnie małorolni i średniacy.

Z dostawami zboża wiąże się sprawa magazynów Gminnej Spółdzielni. Są one do tego stopnia przepełnione, że w dniu 12 sierpnia br. trzeba było zboże zsypać do świetlicy, ale i tam wkrótce miejsca zabrakło. Prezydium GRN zawiadomiło o tym PZGS w Lubartowie, prosząc o przysłanie samochodów po zboże. PZGS jednak, mimo kilkakrotnej interwencji nie daje znaku życia.

Stanisław Kowalczyk

Brygada Rolna 2 zakończyła turnus

Brygada Rolna „SP” Nr 219, cjonująca na Mazurach zakończyła turnus. Wchodząca w skład brygady młodzież Lubelszczyzny jest zadowolona, że pracą swą przyspieszyła pomyślny zbiór żniwa i omloty w PGR. Po powrocie już opowiedzą swym kolegom i koleżankom o wrażeniach i doświadczeniach nabytych podczas pracy na Mazurach i w Warmii.

Opowiedzą o swoich początkach trudnościach, kiedy to brak dyspliny obniżał rezultaty pracy. Młodzież potrafiła jednak nauczyć się cjalistycznego stosunku do pracy, tych kolegów, którzy początkowo próbowali uchylać się od wypełnienia swych obowiązków. Przewodniczący młodzieży z Liceum Ogólnokształcącego w Kraśniku, Liceum Administracyjno - Handlowego w Kraśniku i Szkoły Ogólnokształcącej stołicealnego w Zaklikowie.

Na wyróżnienie zasługują jun Edward Talatycki i Stanisław Czerny z Kraśnika oraz Kazimierz Czerny z Zaklikowa, którzy osiągnęli nad 300 proc. normy. (7864)

Mieczysław Maciej

Ulice nie mogą wyglądać jak śmietniki

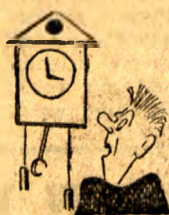
Prezydium MRN — Wydział Kierunkowo - Budowlany w Biłgorodzie Podlaskiej remontuje wprawdzie domy pozostawione przez właścicieli, którzy otrzymali gdzie indziej gospodarstwa, nie buduje jednak nowych mieszkań, nie buduje jednak kłosek, nie buduje piwnic, nie buduje i nie układa chodników. Dlatego mieszkańcy tych domów przechodzą przez strychy, w kuchni i a śmiecie i różne nieczystości wyrzucają wprost na ulicę, skąd ich nie sprząta. Odkryte śmietniki, podwórza i zakamarki ulic siedliskami much i bakterii, nie mówiąc już o smrodliwych wyziewach. Prezydium MRN w Biłgorodzie Podlaskiej powinno wykaazać więcej troski o wygodę ludzi pracy, jak też o stan zdrowotny i wygląd estetyczny miasta. (7515)

M. Kur

Przez krytyczne okulary

Pracownicy Biura CUS w Gorzkowie pow. Krasnostaw giną bardzo często podczas godzin pracy, a odnajdują się w miejscowej gospodzie... (gm).

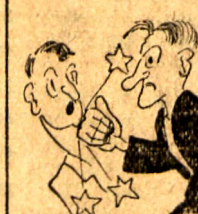
TAJEMNICZY ZEGAR

Gospoda Nr 1 w PSS w Chelmie posiada tajemniczy zegar. Przez cały dzień chodzi on zupełnie normalnie, dopiero przed samym zamknięciem lokalu spie-

szy się na łeb na szyję. Oczywiście, nic nie winien, personel gospody zamyka lokal o 20 minut za wcześnie... (hsz).

PRZYJEMNE ZABAWY

Zabawy w Lipsku upływają zawsze w miłej i przyjemnej atmosferze. Wybijanie zębów rozpoczyna się dopiero nad ranem... (jb).

GDZIEŚ ZNIKNAŁ

Dnia 11. VIII. 1952 r. zaginął w tajemniczych okolicznościach delegat Wydziału Rolnictwa i Leśnictwa WRN w Lublinie, który został

wysłany na konferencję szkoleniową do spółdzielni produkcyjnej w Zarudni. 24 osoby oczekiwały go na próżno. Znaki szczególne zaginionego: bumelant. Poszukiwania trwają. (ao).

KRÓTSZA DROGA

Dyrektor Zakładów Przetworów Owocowo - Warzywnych w Terespolu, gdy ma sprawę do MRN, która oddalona jest od Zakładów o 300 m wysyła pocztą

polecony list. Wysyłając listy do Miejskiej Rady Narodowej pocztą lotniczą, będzie jeszcze szybciej... (hk).

BRZYTWĄ ZA MAŁO

W gospodzie Ludowej w Terespolu brak jest widelców i noży. Po lokalu kursuje tylko jedna brzytwa. Przydałoby się jeszcze kilka żyłetek. (hk).

ZMIANA NAZWY

Kierownictwo PSS w Tomaszowie cechuje nie lada dowcip. Oto nad

sklepem tekstylnym wywieszono wielki napis — „Herbaciarnia”. Powstaje na tym tle wiele humorystycznych sytuacji. Proponujemy zmienić nazwę Powszechniej Spółdzielni Spożywców na — Powszechną Spółdzielnię Satyryków. Skrót pozostanie ten sam. (chz).

POMYSŁOWY WARTOWNIK

Ob. Stanisław Siuta pełni funkcję wartownika w resztówce GS w Tomaszowie. Jest to bardzo pomysłowy człowiek. Wczoraj wywiesza na płocie tabliczkę —

„Uwaga zły dozorca” i na całą noc idzie spać. (chz).

PORZĄDEK MUSI BYĆ

W handlu uspołecznionym przyjęte jest, aby klientów informowały o wszystkim dokładne tabliczki. Dlatego prosimy kierownictwo PSS we Włodawie, aby nakłoniło kierownika sklepu nr 6 do wywieszenia ogłoszenia następującej treści: „Kielbase sprzedaje poza kolejką tylko znajomym”. Porządek musi być. (za).

(Na podstawie korespondencji — Jur).

Chór Związku Zawodowego Pracowników Handlu weźmie udział w występach na I Kongresie Spółdzielczości Wiejskiej

W dniach od 24—26 bm. obradować będzie w Warszawie I Kongres Spółdzielczości Wiejskiej. Na Kongresie wystąpią zespoły artystyczne pracowników instytucji spółdzielczych z różnych miast Polski m. in. chór Zw. Zaw. Pracowników Handlu w Lublinie. Chór ten wyjeżdża dziś z Lublina, udając się do Miedzeszyna gdzie odbędzie się dwudniowa próba wszystkich zespołów mających wystąpić na Kongresie Spółdzielczości.

Na próbie w świetlicy ZZPH przy ul. Królewskiej 3 zastaliśmy wszystkich członków chóru, którzy wyjadą do Warszawy. Młode dziewczęta i chłopcy śpiewają „Maklakiewicz”, „Budujemy polską wieś”. Pieśń jest powtarzana parę razy — trzeba już ostatecznie wyszlifować formę. A niektórzy członkowie biorą jeszcze w niektórych miejscach niepewnie właściwy ton. Ale za drugim razem już wszyscy śpiewają dobrze.

Po tym słyszymy „Jeszcze Polska nie zginęła”. — Mazurek Dąbrowskiego jest lepiej opanowany. Śpiewany na 4 głosy wychodzi pięknie.

A teraz „Kantata o Stalinie”. Dwaj soliści za pierwszym razem nie czują się zbyt pewnie, stopniowo jednak poprawiają się. Dyrygent zarządza powtórki partii solowych i jeszcze raz całość. Teraz jest już dobrze.

Następuje 10 minutowa przerwa. Podczas, gdy część młodzieży tańczy przy dźwiękach muzyki płynącej z adaperu, rozmawiamy z kierownictwem zespołu. Dowiadujemy się, że zespół ten powstał w maju ub. r. a w lipcu ub. r. dawał już pierwsze występy. Pierwszą sztuką, która znalazła się na warsztacie byli „Krakowiacy i Górali” (ale nie całość lecz tylko II akt). Niestety zespół nie miał od początku swego istnienia i dalej nie posiada odpowiedniego pomieszczenia. Tak poprzednia świetlica przy ul. Lipowej, jak i obecna nie odpowiadają potrzebom. Scena tu jest tak mała, że zmieszczą się na niej tylko dekoracje do „Krakowiaków i Górali”. No, a gdzie

aktorzy? Dla nich nie ma miejsca. Wobec tego przygotowano tylko II akt tej sztuki i wystawiono go już 3 razy w Domu Kultury Kolejarskiego, a także raz w Kazimierzu. Występy te były przychylnie przyjęte przez publiczność.

Obecnie wyjeżdżamy do Miedzeszyna i Warszawy — mówić wiceprezes zespołu, ob. Tadeusz Kursa, a następnie we wrześniu chcemy w Lublinie wystawić całość „Krakowiaków i Górali”. Mimo, że nie mamy jeszcze odpowiedniej sceny i finansów.

— Sztukę ostatnio przerobiliśmy. Mamy bowiem nadzieję, że po wyróżnieniu nas przez wytypowanie na występy na Kongresie Spółdzielczości, znajdzie się dla nas w Lublinie jakaś większa sala, posiadająca bardziej pojemną scenę. No, a po wystawieniu „Krakowiaków i Górali” w Lublinie chcielibyśmy częściej wyjeżdżać z naszym programem do spółdzielni produkcyjnych i PGR-ów w naszym województwie.

Dowiadujemy się jeszcze z czym chór wystąpi na Kongresie:

— Rozpoczynamy odśpiewaniem hymnu Polski — mówi ob. Kuzlik. — Następnie odśpiewamy jednogłosowo „Międzynarodówkę”, „Hymn SFMD” i „Gdy naród do boju”, a wreszcie na 2 głosy „Hymn ZSRR”, „Budujemy polską wieś” i „Kantata o Stalinie” — wspólnie z innymi 5 chórami. Występować będziemy w lubelskich strojach ludowych. Na wszelki wypadek bierzemy też ze sobą kostiumy do „Krakowiaków i Górali”. Jeśli będzie możliwe to wystawimy II akt.

Nasza rozmowa przeciągnęła się poza przerwę. Teraz dyrygent sprawdza jeszcze, czy chór będzie dobrze zgrany. Nie można się przecie w Warszawie pomylić. Ta ostatnia próba wychodzi jednak pomyślnie. Kończy ją „Kantata o Stalinie” wykonana zupełnie dobrze.

Żegnając się z zespołem ZZPH, życzymy mu, aby praca, jaką włożył w przygotowanie programu na Kongres przyniosła pomyślnie rezultaty.

R. G.

Przed nowym rokiem akademickim

Do komisji kwalifikacyjnej na UMCS wpłynęło do dnia 22 lipca 731 podań (w tym 276 od kobiet). Obecnie w drugim terminie komisja pozwoliła na składanie egzaminów jeszcze kilkudziesięciu kandydatom. Większość kandydatów na I rok studiów stanowią absolwenci z Lublina i województwa lubelskiego, ale są też kandydaci z innych województw. Większość kandydatów na wyższe uczelnie to synowie i córki robotni-

ków i chłopów. Reszta ok. 40% jest pochodzenia rzemieślniczego i inteligencji pracującej.

W tym roku duża część kandydatów ma zapewnione miejsca w Domach Akademickich. Poza tym studenci mogą otrzymać stypendia mieszkaniowe; duży procent studentów otrzyma stypendia całkowite lub częściowe.

Obecnie trwają jeszcze egzaminy wstępne. Na ogół młodzież przygotowała się do nich należycie.

Daje się zauważyć, że młodzież za mało interesuje się pewnymi kierunkami studiów. Na przykład na Wydziałach Mat.-Fiz. i Rolnym jest niedobór kandydatów, a o przyjęcie na Wydział Biologii i Chemii stara się więcej młodzież, aniżeli można przyjąć ze względu na ilość miejsc.

Zbieramy

odpadki

użytkowe

Wiecej troski o higienę w sklepach spożywczych i placówkach zbiorowego żywienia

Tegoroczna wiosenna akcja porządkowa zmobilizowała na krótko personel sklepów spożywczych i placówek zbiorowego żywienia do walki o czystość. Wiele zakładów zostało wyremontowanych. Akcję tę dobrze zorganizowały lubelskie Zakłady Gastronomiczne. W 10 zakładach przeprowadzono remonty, bufetowym nie dbającym o higienę udzielono ostrej nagany, a trzech kierowników zwolniono.

Omawianie na miesięcznych nadradach stanu sanitarnego gospód przyczyniło się do częściowej poprawy.

Fakty te świadczą o pracy, ale nie jest ona jeszcze dostateczna. W niektórych zakładach gastronomicznych higiena pozostawia wiele do życzenia nawet w tak pierwszorzędym lokalu jakim jest Europa — w gablotkach z artykułami spożywczymi znajdują się muchy a kelnerki obojętnie na to patrzą.

To samo można zaobserwować w restauracji przy ul. Narutowicza. Jedną z kelnerek na uwagę koleżanki: „wypędź te muchy” odpowiedziała, że nie ma czasu. Często zdarza się również, iż w gospodach otrzymuje się zupe, w której pływają włosy. Świadczy to o lekceważeniu higieny przez załogę kuchni. Niejednokrotnie nie nosi ona czepków i nie dba o swój wygląd zewnętrzny.

Placówki zbiorowego żywienia muszą być szczególnie czyste utrzy-

mane. Okna kuchni należy zaopatrzyć w siatki, szybko odstawić odpadki, które są rozsadnikami much i zarazków, dbać o higienę osobistą pracowników. Trzeba też zwrócić uwagę na mycie naczyń i kuflów, gdyż zdarza się jeszcze często, że konsument otrzymuje brudne nakrycie.

W wypadkach wyraźnego lekceważenia i złośliwości, winnych należy surowo karać.

Antysanitarny stan panuje w zakładach produkcyjnych — jak piekarnie, bary mleczne, wytwórnie lodów itp. W chlebie konsumenci znajdują kawałki sznurków, (piekarnia przy ul. 3-go Maja 10), niedopalki papierosów, (piekarnia w Ryńku), włosy itp. rzeczy. Niedopuszczalne jest, aby mąka nie była przesiewana (lub zanieczyszczana) przez niedbalstwo pracowników. Nie zwraca się również uwagi na odzież ochronną. Okólniki w sprawie akcji sanitarnej nie są przestrzegane. Wiele zakładów nie zostało odmuślonych i zaopatrzonych w siatki do okien.

Najbardziej grzeszą pod wzgl. higieny lubelskie bary mleczne. Łody do nich dostarczane są często w „śledziówkach”, brak koszy na śmieci, brudy w kuchni itp. Napoje często podaje się w brudnych kubkach i z muchami jak np. w barze przy ul. Krakowskie Przedmieście 29.

Obsługujące ekspedientki mają zabrudzone fartuchy i nieestetyczny wygląd. Czas najwyższy, aby stan sanitarny w barach mlecznych uległ poprawie. Sprawa barów mlecznych, o których wielokrotnie już pisaliśmy powinna zainteresować się władze nadzorcze z Warszawy. Winnych niechłujstwa należy surowo ukarać.

O sklepach LSS klienci mówią zazwyczaj z goryczą: Ekspedientki krajają ser i masło brudnymi rękami, nie dbają o estetyczny wygląd.

Dni Filmu Polskiego

W dniach 1-31 bm. do 3.X. br. trwać będą „Dni Filmu Polskiego” — pierwszy zegląd dorobku polskiej kinematografii. Na terenie Lublina filmy polskie wyświetlane będą w kinie „Apollo”. W województwie na ten cel przeznaczono kina: „Stylowy” w Zamościu, „Zorza” w Chełmie i „Mewa” w Puławach oraz większość stałych kin wiejskich. Poza tym filmy produkcji polskiej będą w tym czasie stałym programem wszystkich kin objazdowych.

(7).

W województwie lubelskim wzrasta sieć zakładów zbiorowego żywienia

Ogólna liczba spółdzielczych zakładów zbiorowego żywienia na terenie województwa lubelskiego wynosi obecnie 227. Przeważającą część gospód ludowych w województwie tworzą spółdzielnie powstałe w wyniku przekształcenia w spółdzielnie produkcyjne z Państwowych Gospodarstw Rolnych. W miastach największą liczbę gospód ludowych uruchomiono w dzielnicach robotniczych. Np. lubelskie Zakłady Gastronomiczne w ciągu ostatniego roku uruchomiły w pobliżu nowo powstających osiedli robotniczych oraz budującej się Fabryki Samochodów Ciężarowych im. Bolesława

Bieruta 10 nowych zakładów gastronomicznych.

W m. roku wzrosła do 82 liczba zakładów zbiorowego żywienia, prowadzących tuż trzody chlewnie na odpadkach kuchennych. Między innymi zakłady gastronomiczne w Lublinie zużyły w gospodach-jadłodajniach 131 tuczników wychodzących na odpadkach kuchennych we własnych tuczarniach.

Do końca br. Miejskie Spółdzielnie Spożywców oraz Gminne Spółdzielnie uruchomią na terenie województwa 13 nowych zakładów zbiorowego żywienia.

sklepów i wystaw. Konkretnych przykładów każdy zna wiele. Np. przed kilkoma dniami wystarczało spojrzeć na wystawę sklepu LSS nr 77 przy ul. Narutowicza aby przekonać się iż nie są to zdania głoszone. Na zakurzonej wystawie oglądaliśmy czarne od brudu kalafiora, po których spacerowały muchy.

Dwie młode ekspedientki w sklepie LSS nr 13 przy tej samej ulicy mają brudne, niezapięte fartuchy. Nie lepiej przedstawia się stan sanitarny w sklepach MHD. Sklepu wzorcowego przy ul. Kościuszki nie oczyszczono przed przyjęciem masy towarowej wskutek czego piękny towar z PGR wiele stracił w brudnym pomieszczeniu. Skandalicznie pod względem higieny przedstawia się sklep nr 79 przy ul. Buczka.

Kiosków z napojami chłodzącymi w Lublinie mamy sześć. Ponieważ nie wszystkie zaopatrzone są w wodę bieżącą, nasuwa się pytanie — jak często zmienia się wodę do mycia? Kontrole wykazały, iż w niektórych kioskach nie przestrzegano się zasad higieny. Bufetowym, brak nieraz fartuchów. Często brak szklanek wskutek czego klienci muszą pić prosto z flaszek, które są niejednokrotnie pokryte kurzem.

Poruszone przez nas fakty to za ledwie część usterek, jakie zdarzają się w lubelskich sklepach spożywczych i zakładach gastronomicznych.

Personel musi starać się nie tylko o estetyczny i czysty wygląd sklepów, ale również o jakość towaru. Nie wolno przyjmować do sklepu lub gospody produktów nieświeżych — starego, zjełzłego masła, sera, nieświeżych wędlin itp. W okresie letnim trzeba dbać o zaopatrzenie w lodówki, gdyż artykuły spożywcze muszą być zabezpieczone przed psuciem.

Szkolenie personelu na specjalnych kursach oraz na miesięcznych nadradach, zorganizowanie współzawodnictwa między sklepami przyczyni się niewątpliwie do poprawy higieny. Kierownictwo placówek usługowych nie może tłumaczyć się tym, że w akcji sanitarnej w maju, brało czynny udział.

Jest to bowiem akcja, która trwać powinna przez cały rok. (X)

Teatr:
Teatr Państwowy im. J. Osterwy: nieczynny
Teatr Muzyczny: — „Tysiąc i jedna noc” — godz. 19.
Kina
Apollo — „Nickolasy Nickleby” — prod. angielskiej — godz. 16, 18, 20
Robotnik — „Grzesznicy bez winy” — prod. radz. — godz. 16, 18, 20.
Rialto — nieczynne.

DZURYK APTKI:
Narutowicza 27, Buczka 23, Stalingrada 25.

TELEFONY:
Pogotowie Elektryczne 20-61.
Pogotowie Ratunkowe 44-44 i 09.
Straż Pożarna 11-11 i 04.

„SZTANDAR ŁUDU”
Wydawca — RSW „PRASA”
Redakcja i Administracja — Lublin
ul. 3-go Maja 14 Lubelska Drukarnia
Prasowa — Lublin ul. M. Buczka 12
A-3—10961

KSIEGARNIA WYSYŁKOWA w Lublinie

Od szeregu miesięcy istnieje w Lublinie przy ul. Krak. Przedm. Nr 68 Wojewódzka Księgarnia Wysyłkowa „Dom Książki”. Księgarnia ta realizuje drogą przesyłek pocztowych za pobraniem wszelkie zamówienia zamiejscowe na książki. Przy opracowywaniu zamówień opierać się należy na najnowszych katalogach państwowych i uspołeczniczonych instytucji wydawniczych. 438/K

Obwieszczenie

LUBELSKIE ZAKŁADY FUTERZARSKIE P. P. w KUROWIE LUBELSKIM, podają do wiadomości, że stosownie do Uchwały Rady Państwa i Rady Ministrów z dnia 14 grudnia

1952 r. wszelkie skargi i zażalenia będzie przyjmował dyrektor przedsiębiorstwa, względnie osoba przez niego upoważniona w poniedziałek każdego tygodnia w godzinach od 15—17 w pokoju służbowym dyrektora. Jeżeli w poniedziałek przypada w danym tygodniu dzień wolny od pracy, dniem przyjęcia jest najbliższy dzień powszedni tygodnia. 437/K

Pracownicy noszący

PRACOWNIKÓW FIZYCZNYCH do załadunku i wyładunku w Lublinie oraz na zakładach i punktach usługowych w powiatach poszukuje Spółdzielnia Rozładunkowo-Załadunkowa „Sprawność” w Lublinie. Informacji o warunkach pracy udzieli referat personalny Spółdzielni, ul. 1-go Maja 35. 430/K

INŻYNIERÓW I TECHNIKÓW RÓŻNYCH SPECJALNOŚCI (METAL, DRZEWO, CHEMIA) zatrudni od zaraz w przedsiębiorstwach produkcyjnych w Lublinie, Zamościu, Chełmie

i Tarnobrzegu. Zgłoszenia kierować: WOJEWÓDZKI ZARZĄD PRZEMYSŁU TERENOWEGO W LUBLINIE, ul. Północna 2a. 436/K

UWAGI DROBNE

Zgubiono przepustkę wydaną przez Zjednoczenie Przemysłowe Budowy Nowej Huty, Zarząd Budowlany Nr 5, kartę meldunkową i pokwitowanie złożonych dokumentów na otrzymanie dowodu osobistego, wydane przez Prezydium Miejskiej Rady Narodowej Lublin Fukski Tadeusz 2973g

Zgubiono legitymację NOT. ksiądz SP. m. tryk urodzenia, list angażujący ze Zjedn. Budowy Nowej Huty na nazwisko Fukski Tadeusz 2950g

Zgubiono kartę meldunkową wydaną przez Prezydium Miejskiej Rady Narodowej Wólczyc na nazwisko Wólczyński Mieczysław 2981g

Zgubiono kartę meldunkową wydaną przez Prezydium Miejskiej Rady Narodowej Wólczyc na nazwisko Wólczyński Mieczysław 2981g

Zgubiono kartę meldunkową, pokwitowanie złożonych dokumentów, na otrzymanie dowodu, le-

gitymacje: ZMP, SPO, SP, Związkowa, świadek two szczeniemia na nazwisko Pluskwa Juliusz 1325p

KUPNO SPRZEDAŻ

Sprzedam motocykl BMW 750 „Sachara” w ramie miękkiej 500-setki, Lublin, Rynek 4,6. 2987g

Zamienię pokój, kuchnię, przedpokój, samodzielną, Kraszewskiego 12 na podobne lub większe 1324p

Zgubiono przepustkę na teren WSK na nazwisko Krupski Robert. 2988g

Zgubiono przepustkę na teren WSK na nazwisko Krupski Robert. 2988g

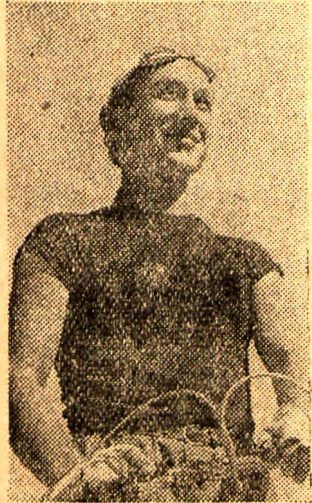
Zgubiono kartę meldunkową, pokwitowanie złożonych dokumentów, na otrzymanie dowodu, le-

SPORT — SPORT — SPORT — SPORT

Zacięta walka o zwycięstwo w I etapie Wyścigu Dookoła Polski

Kłabiński pierwszy na stadionie w Olsztynie jednak Wrzesiński wygrywa finisz

Licznie zebrani mieszkańcy Warszawy zegnali 19 bm. na placu Konstytucji najlepszych kolarzy polskich, którzy wystartowali do pierwszego etapu Wyścigu Dookoła Polski.

Wrzesiński

zwycięzca I etapu (220 km Warszawa — Olsztyn) Wyścigu Kolarskiego Dookoła Polski.

Sawicki, Leśniewski i Ziemian — nowymi rekordzistami Polski w strzelaniu

W dalszym ciągu trwających w Szczecinie II Centralnych Zawodów Strzelających o mistrzostwo Związków Zrzeszeń Sportowych uzyskano nowe rekordy Polski.

Nowy rekord Polski w strzelaniu do sylwetek olimpijskich z broni PD 6 ustanowił Sawicki (Spojnina Radom) — 60 trafień na 60 możliwych i 530 pkt. Rekord Polski w tej konkurencji został na mistrzostwach pobity trzykrotnie.

W konkurencji PW 4 do jednej sylwetki olimpijskiej Golański (Budowlani Warszawa) uzyskał 20 trafień na 20 możliwych i 180 pkt., bijąc dawny rekord Polski Dymitrowicza CWKS o jeden punkt.

Rekord Polski w kategorii juniorów uzyskał 17-letni zawodnik CWKS — Leśniewski, który w konkurencji PD 4 do sylwetki olimpijskiej na 25 in osłagał 10 trafień na 20 możliwych i 178 pkt.

Po raz pierwszy na mistrzostwach przeprowadzono konkurencję w strzelaniu do sylwetek na czas z broni KB 5 na 100, 100 i 300 m. Pierwszym rekordzistą w tej konkurencji został zawodnik Budowlanych (Szczecin) Ziemian, uzyskując 18 trafień na 20 możliwych i 74 pkt.

Bardzo dobry wynik uzyskał w konkurencji PW 4 Uzdowski (Budowlani Warszawa) — 20 trafień i 174 pkt.

Na strzelnicę strutową zakończone zostały w grupach pierwszej i drugiej strzelanie olimpijskie z miejsca do 300 rzutów. W konkurencji tej prowadził zdecydowanie olimpijczyk Kiszurno (Kolejarz) — 270 pkt.

„Tak ową kobietę zaszczytował przez honor munduru, bo te leguiny były na tym punkcie okropnie naładowane, żeby broń Boże plamki nie było, i ja to we wrześnie Słuposzowi przypominałem na zaleszczykowskim trakcie, gdy umykając po cywilnemu żądał ode mnie benzyny: „A gdzie mundur, panie pułkowniku? (On wtedy już pułkiem dowodził). Gdzie pański pułk?”

Ze Słuposzem mieli jeszcze jedną przygodę.

Pewnej niedzieli Leon przyprowadził pluton z kościoła. Minąwszy bramę żołnierze poculi się u siebie i nie trzymając już kroku rozmawiali.

W ostatniej chwili, bo na dziesięć kroków przed sobą, Leon dojrzał pod drzewem Słuposza, który się tam przychylił i obserwował.

W prawdzie Leon poderwał pluton na równy krok, na baczność, ale Słuposz zawołał.

— Kapral do mnie.

Skrzyczał go za gwar w szeregach, za brak dyscypliny i nakazał ćwiczenia karne.

Leon spróbował się wykręcić najłatwiejszym z ćwiczeń, ogięciem i tak z nim po placu biegał, ażeby się oddalić od Słuposza, ten jednak przyszedł utykając, bo nogę miał z wojny przestrzeloną.

— Innych ćwiczeń nie znacie, tylko biegać? A „padnij”?

Gdy wykonał to major zupełnie oszalał.

— Tak się pada — dał się widząc, że niektórzy nie dotykają brzuchem ziemi.

Doskoczył do jednego i tą swoją krzywą nogą stanął mu na grzbiecie, ale nie mógł wgnieść go w błoto, bo to był mocny chłop, ten żołnierz, więc krzyknął:

— Na komendę czołgać się.

Pierwszy raz pluton łączności przyszedł do koszar uwalnany w błocie. Ludzie nie mieli za to żalu do Leona — trudno. Major mu kazał, a jednak unikali jego spojrzenia; i Szczepan wtedy pomyślał: „To ja bym też musiał tak ludzi mordować na rozkaz Słuposza? A niech go cholera weźmie!”

Nazajutrz Słuposz napuścił pułkownika na Pawłowskiego i pułkownik nakazał marsz karny na trasie trzydziści kilometrów przez całą noc.

Po capstrzyku chorąży poprowadził pluton szosą na Augustów, ale po kilku kilometrach skręcił w las i lasami wy-

szego etapu Wyścigu Dookoła Polski Warszawa — Olsztyn.

Do zawodników przemówił kierownik Wydziału Kultury Fizycznej ZG ZMP Renke, życząc im jak najlepszych rezultatów na trasie IX Wyścigu Kolarskiego Dookoła Polski.

Po starcie honorowym, którego dokonał przedstawiciel St. Rady Narodowej Dr Pachó, kolarze udali się na Żerań, gdzie przed Fabryką Samochodów Osobowych wystartowali do pierwszego etapu długości 220 km.

Zaraz po starcie kolarze rozwijają ostre tempo (ok. 40 km. na godzinę), co powoduje rozbicie się stawki na kilka grup. W tyle pozostają słabsi oraz pierwsi pechowcy, a wśród nich Kapiak, który ma defekt. W Pułtusku po 60 km. w czołówce jedzie 10 zawodników z trójki CWKS — Wójcik, Królak i Waliszewski na

Z boisk zagranicznych

W międzynarodowych zawodach lekkoatletycznych, rozegranych ostatnio w Sztokholmie z udziałem olimpijczyków uzyskano między innymi następujące wyniki:

110 ppł. — Mathias (USA) — 14,5. 800 m Boysen (Norwegia) — 1:48,3. 2000 m Druetzel (USA) — 19:22,0. 1500 m Eriksson (Szwecja) — 2:48,2. Kula 1 dysk — O'Brien (USA) — 16,58 i 50,81.

Na stadionie „Młodego Pioniera” w Moskwie rozgrywane są obecnie kolarskie torowe mistrzostwa ZSRR.

18 bm. odbyły się wyścigi drużynowe na dystansie 4 km dla mężczyzn i 3 km dla kobiet, które zakończyły się sukcesem reprezentacji związków zawodowych. Wśród mężczyzn wygrał zespół w składzie: mistrz sportu — Fedin, Matwiejew oraz Wargaszkin — Bakalow w czasie 4:53,4.

Tytuł mistrza ZSRR w kobietach zdobyła również reprezentacja związków zawodowych, w której jech.: Brownowa, Błażewicz, Lewaczewa i T. Gowa, dystans 3 km przejechały one w czasie 4:07,0.

Ze sportu naszego województwa

Na terenie województwa lubelskiego odbyły się w ubiegłą niedzielę powiatowe mistrzostwa kolarskie pocztowców. W Chełmie pierwsze miejsce zajął Woźniak — 35 min., w Lubartowie — Matlaszczyk — 38 min., w Puławach — Sulek — 37 min., w Zamościu — Krzywonoś — 40,8 min., w Białej Podlaskiej — Mazur — 38,44 min., w Włodawie — Wartak — 44 minuty.

Wszystkie wyścigi rozegrane zostały na dystansie 20 km.

czelo. Tempo wyścigu słabnie i w rezultacie druga grupa łączy się z czołówką. W Przasnyszu na 105 km. w czołówce jedzie 21 kolarzy wśród nich 4 z CWKS, 4 z Gwardii i 2 z Kolejarza.

Na zawodnikach widać pierwsze oznaki zmęczenia. W tyle zostaje Kłabiński, Sałyga i Ulik, a następnie Wójcik. Słabnie również Królak.

Na 175 km. czołówka dzieli się na 2 grupy. Prowadzi wyścig Królak, który po długim pościgu doszedł grupe czołową.

Za Kapiakiem jadą: Dąrkowski, Hadasik, Wrzesiński, Czyż, Wyględa, Gabrych, Kłabiński i Liszkiewicz. Grupa ta zwiększa szybkość i uzyskuje nad następną ok. 8 min. przewagi.

Na stadion w Olsztynie wpada pierwszy Kłabiński, a tuż za nim Wrzesiński. Na finiszu szybszy jest Wrzesiński i mija metę jako zwycięzca pierwszego etapu. W odstępach sekundowych za nim mijają metę w kolejności Kłabiński, Wyględa, Liszkiewicz, Dąrkowski, Czyż, Hadasik i Kapiak. Wójcik zajmuje 19 miejsce, tracąc do zwycięzcy ok. 14 min.

Rozgrywki piłkarskie o »Puchar Polski«

Dzisiaj tj. 21. VIII. 1952 r. o godz. 17.00 odbędą się rozgrywki piłkarskie o „Puchar Polski”.

Stal WSK — Stal FSC — boisko Stali.

Trzeci dzień mistrzostw świata w siatkówce

Polki wygrywają z reprezentacją Bułgarii Polacy po zaciętej grze ponoszą porażkę z Węgrami

We wtorek 19 bm. w trzecim dniu mistrzostw świata w siatkówce, rozgrywanych w Moskwie, siatkarki polskie przegrały z Węgrami 3:2, polska drużyna kobieca wygrała z Bułgarią 3:1.

Mecz Polska — Węgry był niezwykle interesujący. Po pierwszych dwóch setach, które wygrali Polacy — 15:9 i 15:10 Węgrzy przejmują inicjatywę i wygrywają trzeci set 9:13.

Wobec stanu spotkania — 2:1 rozgrywany jest czwarty set, który kończy się zwycięstwem Węgrów 15:10. Piąty decydujący set, mimo dobrej gry naszych zawodniczek, wygrywają również Węgrzy 15:7. Spotkanie trwało około 2 godzin.

W drużynie polskiej grali: Antczak, Radomski, Pindelski, Boluch, Grodecki i Wleciał. W ostatnich setach Pindelskiego zastąpił Sliwka, Bolucha — Czerwiński, Wleciała — Policzewicz.

Węgrzy, którzy odnieśli już 2 zwycięstwa, mają największe szanse na wejście do finału z grupy I.

W spotkaniu drużyn kobiecych Polska — Bułgaria zwyciężyła Pol.

3:1, pierwsze dwa sety wygrały Polki 15:12 i 15:9. Siatkarki nasze grały w składzie: Zakrzewska, Hel-sówna, Wojewódzka, Englisch, Tomaszewska i Jośko.

W trzecim secie, który zakończył się zwycięstwem Bułgarek 4:15, reprezentacja nasza wystąpiła w następującym składzie: Kubiak, Zielniok, Kurc, Szczawińska oraz Wesling i Figwer.

Czwarty set przyniósł zwycięstwo Polkom 15:9.

W pozostałych spotkaniach drużyn męskich reprezentacja Izraela pokonała drużynę Libanu — 3:0 (15:6, 16:14, 15:6), ZSRR — Rumunia — 3:0 (15:10, 15:2, 15:8), Bułgaria — Finlandia 3:0 (15:2, 15:0, 15:3), Francja — Indie 3:0 (15:9, 15:3, 15:7).

Z występu chińskich piłkarzy w Polsce

Kraków — Pekin 7:1

Rozegrany na stadionie Gwardii w Krakowie międzynarodowy mecz piłkarski Kraków — Pekin zakończył się zwycięstwem drużyny Krakowa 7:1 (6:0). Bramki dla Krakowa zdobyli: Kohut — 4, Mordarski, Dwernicki i Jaśkowski po jednej. Honorową bramkę dla drużyny chińskiej zdobył Dzen - De - Jao. Sędziował Mohyla z Krakowa. Widzów około 15 tysięcy.

Drużyny grały w następujących składach:

Kraków — Jurowicz, Gedtek, Szczurek (Kasuba), Glimas, Strzykowski (Wapiennik), Mamon, Dwernicki (Kotaba), Gracz, Kohut, Jaśkowski (Gamaj), Mordarski.

Pekin — Mo Szeo-chua, Van Dien-ven, Van Li-bin, Cze Czennala, Van Reu-czin, Sun Fu-czen, Li Czao-kin, Si Czuan-dzin, Dzi Czua-cha, Dzen De-jao, Li Fun-czun.

Drużyna krakowska przewyższała wyszkoleniem technicznym oraz lepszą taktyką. Chińczycy dopiero po przerwie nawiązali równorzędną grę i w tym okresie gościli często pod bramką Jurowicza, zdobywając honorowego gola ze strzału Dzen De-jao.

Najlepszymi w drużynie Pekinu byli: lewy obrońca Van Li-bin, oraz zdobywca honorowej bramki Dzen De-jao. W drużynie krakowskiej wyróżnili się Glimas, Szczurek, Mordarski i Kohut.

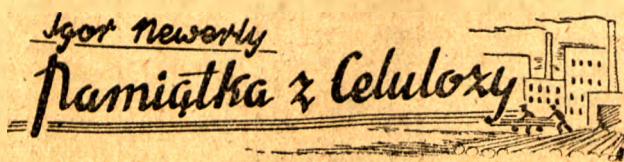
Rozstrzygnięcie konkursu na najlepszą korespondencję

Jury konkursowe redakcji „Sztandar Ludu” przyznało następujące nagrody za najlepsze korespondencje nadesłane w ramach konkursu zorganizowanego w Dniach Oświaty, Książki i Prasy:

I NAGRODA — ROWER TURYSTYCZNY MARKI „BAŁTYK” OTRZYMA OB. WŁ. KAMIŃSKI Z GROM. WIERZCHOWSKA, GM. BEŁŻYCE, POW. LUBLIN, II NAGRODĘ — APARAT FOTOGRAFICZNY — OB. E. DUBEL — ZAMOŚĆ, III NAGRODĘ — APARAT FOTOGRAFICZNY — J. STANISŁAWEK — LUBLIN — LPZB, IV nagrodę — wartościowe książki otrzymują: J. Ignaciuk, J. Krzemieniecki, Z. Mociak, J. Kozyra, F. Pacyk, K. Kujawa, Michał Kurylo, T. Kamiński, A. Świderski, L. Czyżyk, S. Gumieniak, B. Staroń, St. Kawiak, A. Ciołek, Z. Lasikowski, H. Rygier, S. Syroka, K. Kujawa, E. Woźniak, M. Pastusiak, A. Hubka, J. Pacek, E. Ciecielski, B. Romaniuk, M. Jaroeka, M. Kucharski, M. Michałak, J. Onyszko, G. Grzegorzczak.

Nagrody zostaną wręczone na powiatowych zjazdach korespondentów.

(64)

szedł na wigierskie jezioro niedaleko miejsca, gdzie Czarna Hańcza wpada do Wigier.

Obok były zręby, leżały tam stosy gałęzi z zimowego cięcia.

— Rozpalcie, chłopaki, ogniska. Najlepiej dla nas tutaj przesiedzieć.

Przy ogniu ludzie poweselieli. Krzatali się układając poślanie z chrustu, gotowali wodę w menażkach. — Majówka — śmieli się — niby za wczesna, ale można i tak.

Noc była chłodna i wietrzna, kwietniowa noc. Szumiąco wzburzone jezioro i szumiały się szumiące czarne, kudłate sosny.

Przy drugim ognisku, nad Hańczą, próbowano na głosy „Góralu, czy ci nie żal”, coraz lepiej wychodziła im skarga „Dla chleba panie, dla chleba” i Karolek ciszej opowiadał o wigierskim diable, który tu kiedyś mnichów zwodził, kuterem go jak Słuposz...

— A powiedz no, synku — zagadnął nagle Pawłowski, który ostatnio Szczepnego polubił — co ty masz w cywilu? — Nic nie mam.

Tak było naprawdę, bo cóż, ojciec nadal pracował w Celulozie, Walek także, Kachna była już po szkole — radzili sobie bez niego, więc z czym i po co wracać do Włodawki?

W Warszawie także nic nie miał. Zocha raz mu tylko odpisała i na tym się skończyło. Szamotulska powiadomiła, że jego kłitkę wynajęła, że życie zdrożało i że Komisarz zabił bogatego Żyda, za co go teraz sądzą. U Majewskich na miejscu Szczepnego pracował kto inny. Jasnym było, że w Warszawie trzeba było zaczynać od nowa, jak przed czterema laty, obnosząc swe młode, zdrowe ręce do sprzedania.

Pawłowski zaczął go znów namawiać, żeby czym prędzej zerwał wywrotową łatę i poszedł na zawodowego.

— Jeśli podpiszesz „kapitulację”, to jako kapral nadterminowy będziesz miał życie z kotła, spanie w koszarach i sześćdziesiąt złotych miesięcznie. Gdzie znajdziesz pracę, żeby ci zostawało na czysto sześćdziesiąt złotych miesięcznie?

Szczepny przyznał mu rację: Istotnie, nigdzie takiej pracy nie znajdzie, więc chorąży dalej swoje, że będzie go windował: za trzy lata zostanie u niego sierżantem, niech tylko pomyśli: przeszło dwieście złotych miesięcznie.

— Będziesz miał mieszkanie na mieście, żonę, dzieci. Życie urządzone...

Z dobrego serca kusił Szczepnego, więc ten powiedział prawdę:

— Wojsko mi nie odpowiada.

— Dlaczego?

A Szczepny mu na to całą swą gehennę przed oczy: za co? Gdyby nawet był „czerwonym”, to czy wolno człowiekowi wykańczać za to tylko, że jako robotnik chce rządów robotniczych?

— Nie, to jest ich wojsko — mówił — pańskie wojsko, nam nie do tego. Jak nawet się trafił dobry generał, to też nie poradzi i musi się słuchać tych, co tu rządzą. Musiał przecieć ustąpić mnie Słuposzowi. I co się w pułku w ogóle zmieniło po jego inspekcji? Nowe mundury, nowe kasyno, nawet dowódca nowy, owszem, ale stosunki te same, ludzie ci sami, i Gedroniec dostał trzecią gwiazdkę...

— Słuchaj — ował się chorąży, — ja się znam na ludziach. Urodziłeś się żołnierzem, który musi o coś walczyć. O jaką sprawę będziesz walczył w cywilu? Ja tę sprawę widzę, ale szkoda mi twego życia. A tak będziesz przynajmniej brocił ojczyznę. Będzie wojna, a nie zginięsz, możesz nawet zostać chorążym. Żelazny oficer też jest potrzebny — jak wyrzut sumienia. Będziesz miał trochę żołnierskiej podzięki i książki na dobranoc, i czyste krople na serce, synku, gdy bardzo zaboli... Podpiszesz „kapitulację”?

— A pana chorążego nigdy nie zapomnę — odrzekł głucho Szczepny — ale „kapitulantem” nie będę...

ROZDZIAŁ TRZYNASTY

— To pan nic nie wie? — zdziwiła się Szamotulska. Wszystkie kurlery o nas pisały, a tych redaktorów to musiało stać miotłą...

(Ciąg dalszy nastąpi)